

இறந்முசூ

வரலாற்று
நாடகம்

42.111
ண்டு
L | PR

த. சண்முகசுந்தரம்

இறுதி முச்சு

வரலாற்று நாடகம்

த. சண்முகசுந்தரம்

வெளியீடு :
வித்துவான் கணேசயர் தமிழ்ச் சங்கம்
மாவிட்டபுரம்

கலியுகம் 5065 விகாவக ஆண்டு ஆட்ட தீவிகள்
31 - 7 - 1965

பதிப்புரை

எல்லோருக்கும் விளங்கக்கூடிய எனிய நடையில், இலக்கண வரம்பை இவாத தமிழில், பல்வகைச் சுவையும் அமைய நாடகம் எழுதுவார் இன்று மிகச் சிலரே உள்ளனர். அவர்களுடைய படைப்புக்களைப் பழையில் நம்பிக்கை உள்ள வர்களும், புதுமையில் ஆர்வம் கொண்டவர்களும், இரண்டையும் ஆதரிப்பவர்களும் ஒருங்கே பாராட்டுகின்றனர். அத்தகைய பாராட்டைப் பெறும் ஆசிரியர் வரிசையில் இடம் பெற்றுள்ளார் “இறுதி முச்சு” என்னும் இந்நூலாசிரியர் திரு. த. சண்முகசுந்தரம் அவர்கள்.

இந்நூலாசிரியரால் எழுதப்பெற்ற “வாழ்வு பெற்றவல்லி” என்னும் நாடகநூல் மக்களின் ஆதரவைப்பெற்ற தோடு இலங்கைச் சாகித்திய மண்டல நாடகநூற் பரிசையும் பெற்றமை தமிழ்நிக்தோர் யாவரும் அறிந்த ஒன்றாகும். இவரது அடுத்த படைப்பாகிய “பூத்தம்பி” கற்றேரின் பாராட்டைப்பெற்றதோடு நூல் வெளியிட்டுப் பணியில் எமக்கு ஊக்கம் ஊட்டுவதாயும் அமைந்தது. அந்த ஊக்கத்தைப் பெற்ற எம்மால் அவர்தம் செந்தமிழ் ஆற்றலையும் உழைப்பின் பெருமையையும் விளக்கும் இந்நூல் வெளியிடப்பெறுகின்றது.

நாடக அமைப்பு இதுதான் என்று காட்டுவதாய் அமைக்கிறுக்கும் இந்நூல், வரலாற்று நாடகங்களிற் கற்பணித் தேஜைத் துணிக்குத் தலப்பது நாடகத்துக்குச் சிறுப்புத் தரும் என்போன்ற சருத்தை ஆதரிப்பதாக உள்ளது. எத்தகைய பாத்திரத்தின் இயல்பையும், எழுதுவோன் தன் ஆற்றலினால் இலக்கிய வழக்கில் உள்ள சொற்களைக் கொண்டே விளக்கி விட முடியும் என்பதையும் இந்நூல் தெரிவிப்பதாய் விளங்குகின்றது.

படைத்தலைவன் வரோதயசிங்கத்துக்கும் வள்ளியம்மைக் கும் ஏற்பட்ட காதல் உற்றை நாகரிகமான முறையில் இலக்கியச்சைவ ததும்பும் வகையில் அவர்களின் உரையாடல் மூலம் புலப்படுத்தியிருப்பது வரவேற்கத்தக்கதாக இருக்கின்றது. காதல் என்னும் மென்மைப்பண்பும் வீரம் என்னும் வன்மைப்பண்பும் வரோதயசிங்கம் என்னும் ஓப்பற்ற வீரன் மூலம் சுடர்விட்டு, நூலைக் கற்போர் மனத்தில் அவனுக்கு நிலையான இடத்தை வழங்குகின்றன. வள்ளுவன் வைரவன் நன்றிடனர்ச்சியினாற் படைக்கப்பட்ட உயர்ந்த பாத்திரமாய்த் திகழ்கிறுன்.

“அம்மாடி! என் வயிறு கலங்குகின்றது. இது தமிழ் ருடைய போர்ப்பறை” என்று போர்த்துக்கேயன் கூறும் கூற்றினுலேயே தமிழர் முரசுக்குப் பெருமை ஏற்படுத்தியதும், “எனக்கும் ஒரு வேண்டுகோன்! மன்னர் பெருமானின் வெற்றுடலைப் புதைப்பீர்கள்; அவருடைய கால்மாட்டிலே தான் என்னையும் புதையுங்கள்” என்ற எதிர்நாயகத்தின் சொற்களால் அவரது அரச பக்தியைப் புலப்படுத்தியதும், “என் தலைகூட யாழ்ப்பாணத்து மன்னிலேதான் உருள வேண்டும்” என்ற பரராசேகரத்தின் மொழியினால் அரச னின் நாட்டுப்பற்றைக் காட்டியதும் நினைந்து நினைந்து இன்புறத்தக்கவை ஆகும். இவைபோல் நயம்வாய்ந்த வசனங்கள் நூல் எங்கும் மலிந்துள்ளன.

இத்தகைய சிறந்த விருந்துனைத் தமிழ் அன்பர்க்குப் பரிமாறும் பொறுப்பினை ஆசிரியர் எமக்குக் கொடுத்துள்ளார். எமது முன்னைய வெளியீடுகளை ஆதரித்த தமிழ் அன்பர் இதனையும் ஆதரிப்பர் என்னும் நம்பிக்கை உடையேம்.

கணேசையர் தமிழ்ச் சங்கத்தார்.

குறிப்புரை

“நாட்கடப் பிடித்தல், நற்கிறித்தவத்தைப் பரப்புதல், கயம்மிகு வணகித்தில் ஈடுபடுதல்” ஆசிய முப்பெரும் அவாவினால் உந்தப்பட்ட போர்த்துக்கேயர், 1505 ஆம் ஆண்டில் இலங்கைக்கு வந்து சேர்ந்தனர்; படிப்படியாக அவர்கள் இலங்கைக் கரையோரப் பகுதியையந் தமதாக்கினர். போர்த்துக்கேயரின் வருகைக்குப் பலத்த எதிர்ப்பு உருவாகியது. கோட்டையில் விதியபண்டாரன், சீத்காவக்கையில் மயாதுன்னை முதலாம் இராசசிங்கன், கண்டியில் முதலாம் விமலதர்மதுரியன் ஆசியோர் காலத்திற்குக் காலம் தோன்றினர்.

யாழ்ப்பாண இராச்சியத்திலும் இந்தவிதமான எதிர்ப்பிற்குக் குறறவில்லை. 1544 ஆம் ஆண்டிலே செகராசசேகரன் என்னும் சங்கிலிமன்னர் இந்த எதிர்ப்பை உலகநியச் செய்தான். யாழ்ப்பாணத்தைக் கடைசியாக ஆண்ட சங்கிலி மன்னன் போர்த்துக்கேயராற் போரிலே 1619 ஆம் ஆண்டு தோற்கடிக்கப்பட்டான். அவனின் தலையைப் போர்த்துக்கேயர் நீதியின் பெயராலே கொய்தனர். மன்னை இழந்து நின்ற யாழ்ப்பாண மக்கள் போர்த்துக்கேயரின் ஆட்சியை வேரோடு அகற்றுதற்குப் பலமுறை முயற்சி செய்தனர். இந்த விபரம் யாவும் குவெரேசுசாமியார் எழுதிய நூலிலே விபரமாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.*

இளவரசன் ஒருவளை அரசு கட்டிலில் ஏற்ற மக்கள் முயன்றனர். இந்த முயற்சி விடுதலைப் போராட்டம் என

*The Temporal and Spiritual Conquest of Ceylon (Book IV, Page 633) Translation Fr. S. G. Perera.

லாம். மக்களின் ஒருமுகமான கிளர்ச்சியை அடக்கப் போர்த் துக்கேயர் துணைப்படையை நாடவேண்டியிருந்தது). இவற்றைப் போர்த்துக்கேய ஏடுகளிலே காணலாம்.

நிற்க, மயக்கத்தையே தன் சிறப்பான இயல்பாகக் கொண்ட யாழ்ப்பான வைபவமாலை “இந்தச் செய்தியை அறிந்த பரராசேகரன் கையில் வாஞ்சுனே வன்னிக்காட்டிற்கு ஒடிப்போனான்.....” எனக் கூறும். அந்தணன் ஒருவனின் தூழ்ச்சியால் அவன்தலை துண்டிக்கப்பட்டது என்பது வைபவமாலையின் வாதம். ஆனால், குவெரூச் சாமியாரின் நூலின்படி, அந்தணன் வெள்ளைத் துண்டைப் பிடித்துச் சைகைகாட்டி அரசனைப் போர்த்துக்கேயரிடம் சிக்க வைத்தான். செவிவழி வந்துள்ள கதைப்படி போர்த்துக்கேயர் அந்தணனைக் கருவியாக வைத்துச் தூழ்ச்சி செய்து பரராசேகரனைப் பிடித்தனர் எனத் தெரிகின்றது. தம் தூழ்ச்சியைப் போர்த்துக்கேயரின் ஏடு மறைப்பதில் விந்தையில்லை.

இதுவே நாடகத்தின் பொருள். இவ்வரலாற்றை விரிவாக ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டியது; அறிஞர் கடன். இந்நூலை வெளியிடும் பொறுப்பையேற்ற கணேசையர் தமிழ்ச் சங்கத் தினர்க்கும், சிறந்த முறையில் அக்சிட்டுதல்லிய குகன் அச்சகத் தினர்க்கும் என் உளங்களின்த நன்றி உரித்தாகுக.

அக்கியோன்

இறுதி முச்சா

நாடகத்தில் வரும் ஆடவர் அரிவையர்

தோன்றும் முறைப்படி

மூக்கல்

சேவியர்

பிலிப்பு

வள்ளுவன் வைரவன்

பிலிப்பு தி ஒலிவீரோ

வரோதயசிங்கன்

பரராச்சேகரன்

எதிர்நாயகம்

வள்ளியம்மை

உலகுடைநாயகி

அந்தணர் அருணாசலம்

- போர்த்துக்கேய வீரர்.
- யாழ்ப்பாணத்தரசின்பிரசித்தகாரன்
- போர்த்துக்கேயப் படைத் தலைவன்
- யாழ்ப்பாண அரசனின் மெய்ப்பாதுகாவலன்
- யாழ்ப்பாண அரசிற்கு உள்மையாளன்
- யாழ்ப்பாணத்து முதலி உலகுடைநாயகியின் தோழிப்பெண்
- பரராச்சேகரனின் மனைவி
- யாழ்ப்பாணத்தரசின் வேதியர்.

காலம் கி. பி. 1620 குமார்

கதை நிகழ் இடம்

யாழ்ப்பாணம் : போர்த்துக்கேயரின் கோட்டை.

வன்னிப்பகுதி : நடுக்காடு.

களம் I

காட்சி I

[இடம் : யாழ்ப்பாணத்துப் போர்த்துக்கேயரின் தற்காலிக முகாம். யாழ்ப்பாணத்தரசை வெற்றிகொண்ட போர்த்துக்கேயர் மதுவருந்திக் களிப்புற்ற ஆடிப்பாடுகின்றனர். மைக்கல் என்னும் துணைத்தலைவன் கையிலே மதுப்புட்டியுடன் வருகின்றனர்.]

மைக்கல் : மன்கெளவின தமிழ் வானரப் படை. இனி யாழ்ப்பாணத்தரசை ஒரு போதும் தலைதூக்காது. வெற்றி! வெற்றி! வெற்றி நமக்கே! (பாடிக்கொண்டு ஆடுகின்றன. அவரைத் தொடர்ந்து சேவியர், பிலிப்பு, மனுவல் ஆசிய வீரரும் ஆடுகின்றனர்.)

பாட்டு

வெற்றி வெற்றி என்று புட்டி மதுவை நாடு வீரம் தீரம் கொண்ட எம்மால் பிறர்க்கு நானும்கேடு தேடித் தேடி இவர்க்கு நன்றாய்க் கொடுக்கவேண்டும் ஆடு வெற்றி வெற்றி என்று புட்டி மதுவை நாடு.

[ஆடல் பாடலைக் குழப்பிக்கொண்டு முரசொலி ஒன்று கேட்கின்றது.]

மைக் : ஆட்டத்தை நிறுத்து! ஏதோ சத்தம் கேட்கிறது. என்ன சத்தம்? உற்றுக் கேள்.

சேவியர் : ஒகோ! சுதேசி முட்டாள்ளனின் பறை.

பிலிப்பு : ஆண்டவன் தான் எம்மைக் காப்பாற்ற வேண்டும். மீண்டும் போரோ? அம்மாடி! என் வயிறு கலங்கு கின்றது. இது தமிழருடைய போர்ப்பறை.

மனுவல் : இந்தக் கமிழ்ப் பிசாக்களுடன் இனிப் போர் செய்ய என் உடம்பிலே தென்பு இல்லை.

மைக் : பேச்சைக் குறையுங்கள். (உற்றுக் கேட்கின்றன) இது தமிழருடைய போர்ப்பறையில்லை.

சேவி: யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்னை ஒருபோதும் நம்பி நடக்கக் கூடாது. எடுத்துப்பாக்கியை. (நான்கு போர்வீரரும் தப்பாக்கியை எடுத்து வைத்துக்கொண்டு நிற்கின்றனர். முரசொலி இன்னும் பலமாகக் கேட்கின்றது.)

பிலி: படையெடுப்புப் போலத்தான் தெரிகின்றது.

ஐமக்: படையெடுப்பென்றால் ஏன் உங்களுடைய தொடை நடுங்கவேண்டும்? போர்த்துக்கல்லிலிருந்து இங்கு போர் செய்யத்தானே வந்தோம். (மீசையை முழுக்குகின்றார்.)

மனு: (எட்டிப் பார்த்துவிட்டு) யாரோ ஒருவன் தோனிலே பறையைத் தொங்கவிட்டு அதனை அடித்தடித்து வருகின்றன.

பிலி: கிட்டப் போகாதே! நம்மை ஆபத்து அண்டி வரும். கவனம், கிட்டப் போகாதே!

(நால்வரும் துப்பாக்கியை எடுத்து இலக்கு வைத்துக்கொண்டு நிற்கின்றனர்.)

ஐமக்: அதோ, அதிலே வருபவன்தானே! அவனைப் பார்த்தால் அப்பாவிபோலத் தெரிகின்றதே.

மனு: எப்பாவியாக இருந்தாலும் எமக்கென்ன? வீண் வம்பு விசுப்பாம்பு. கிட்டப் போகாதே!

சேவி: தமிழ்ச் சாத்தான்! ... டேய், தமிழ்ச் சாத்தான்... வாடா இங்கே.

ஐமக்: தமிழ்ப் பிசாசு வாடா இங்கே.

(முரசையும் தாக்கிக் கொண்டு அந்த வழியாலே வள்ளுவன் வைவன் வருகின்றன்.)

மனு: என்னடா! வாய்க்குள்ளே மந்திரம் சொல்லுகின்றுயோ?

வைரவன்: இது மந்திரமில்லை. இது பிரசித்தம். போர்த்துக்கேயத் துரைநாயகத்தின் கட்டணிப்படி பிரசித்தஞ் செய்து

கொண்டு ஊர்சுற்றி வருகின்றேன். (முரசைப் பலமாக அடிக்கின்கின்றனர். போர்த்துக்கேய வீரர் தம் காதைப் பொதுகின்றனர்.)

ஐமக்: கிருத்தடா இதனை; காது செவிடாய் விடும்.

வைர: கிறுத்திப் போட்டேன். (உரத்த குரவிலே) யாழ்ப்பாணத்துத் தொல்பதியில் வாழும் தமிழ்ப் பெருமக்களே கேள்வி! உங்களுக்குப் போர்த்துக்கேயத் தளபதித் துரைநாயகம் செய்தி ஒன்றை விடுக்கின்றார். அதாவது: “அகோ! பொதுமக்களே! உங்களைப் பலகாலமாகக் கொடுங்கோன்றை செய்து அடக்கி ஒடுக்கிய சங்கிலி இராசன் போரிலே தோற்றுப் புறமுதுகு காட்டி ஒடும்போது நாம் அவனைப் பிடித்துச் சிறையிலே அடைத்து விட்டோம். ஆதலால் முதுகுடி மக்களே! நீவீர் அடக்கமாக எமது கட்டணிக்கு அமைய நடந்தால் நாழும் உங்கள் தேச வழமைப்படி நீதிநியாயமாக ஆண்டு வருவோம். நிற்க, பரராசசேகரன் தப்பியோடித் தலைமறைவாக இருக்கின்றன. அவனை உயிரோடு பிடித்துத் தருபவருக்கு இருபத்தையாயிரம் பசும் பொன் பரிசாகத் தருவோம்.” (மீண்டும் பறையை அடிக்கின்றனர்.) ஆமாம்! பசும்பொன் பரிசு.

ஐமக்: இதனை ஏன்டா எம் காதிலே வந்து உளருகின்றுய? போய் உனது குதேசி நாய்களின் காதிலே ஊளையிடு. இந்தச் செய்தி எமக்குத் தெரியும்.

சேவி: (வைரவனின் பறையை வாங்கி அடித்துக்கொண்டு தாளம் பிழைக்கின்றது)

வைர: துரை இப்படிக் கொடுங்கள். (பறையை வாங்கித் தோனிலே போட்டுக்கொண்டு அவர்களின் ஆட்டமெட்டிற்கு அடிக்கின்றன. நால்வரும் மீண்டும் ஆடிப்பாடுகின்றனர்.)

ஐமக்: இனிப் போதும். இவன் எமது இராச்சிய அலுவலாகப் போகின்றன. இவனை மறித்து வைத்திருப்பது தவறு. டேய்! நீ போ.

வைர: (வணங்கிவிட்டு) நல்லது, நான் வருகின்றேன். (யமக்கல், சேவியர், பிள்பு, மனுவல் ஆகிய நால்வரும் மீண்டும் மதுவைப் பருகிக்கொண்டு ஆடுகின்றனர். அப்பொழுது போர்த்துக்கேயப் படைத் தலைவன் பிள்பு தி ஒயிரோ உள்ளே வருகின்றன். நால்வரும் மரியாதையாக ஒதுங்கி நிற்கின்றனர்.)

இறுதி முச்சு

ஒவிய: உங்களுடைய கூத்தும் பாட்டும் பெரும் வேதனீ. தமிழன் தரும் தொல்லை ஒருபக்கம்; உங்களுடைய கும்மாள் மும் குடியும் ஒருபக்கம்.

மைக: தன்னிருப்பு எம் தளபதி கீங்கள் இருக்கும் போது தமிழன் என்னதான் செய்யழுதியும்? வெற்றி அன்றும் இன்றும் என்றென்றும் நமதே. வாழ்க, போர்த்துக்கேயைப் பேரரசு. வீழ்க, யாழ்ப்பாணத்துக் குட்டி இராச்சியம். வீழ்க, யாழ்ப்பாணத்துக் குட்டிச்சாத்தான்.

ஒவிய: நீ நினைப்பதுபோல அலுவல் இலகுவாக முடிந்து விடாது. யாழ்ப்பாணத்தரசிற்கு உரிமையாயுள்ள பரராச்சேகரன் தப்பியோடித் தலைமறைவாக இருக்கின்றன. அவனைப் பிடித்தாலன்றி நாம் இங்கு அமைதியாக இருக்கமுடியாது.

பினிய: துரைநாயகம் கட்டளை தந்தால் அந்தப் பத்தரை நீர் மூலமாக்குவோம்.

மைக: பார் ஆனோ. இப்பொழுது பிரசித்தப் பறையைக் கேட்டுப் போர்ப்பறை என்று பயந்து தொடை நடுங்குகின்றும் பின்னர் வீரப்பிரதாபம் பேசுகின்றும்.

ஒவிய: மைக்கல்! உன்னை மம்பித்தான் இருக்கின்றேன். சங்கிலியனைச் சதிசெய்து வென்றதுபோல இந்தப் பரராச்சேகரனாயும் பதுங்கியிருந்து பிடித்துத் தந்துவிடு.

மைக: பழகிய யானையைக் கொண்டுதான் பழகாத யானையைப் பிடிக்கலாம்.

ஒவிய: எமது ஒந்றைர அனுப்பி உளவு பார்க்கச் சொல். (போகின்றார்.)

பினிய: தப்பியோடிய பரராச்சேகரணைப் பிடித்துக் கொடுத்தால் தக்க சன்மானம் கிடைக்கும். அத்துடன் எமக்குப் பதவியேற்றமும் கிடைக்கும். அப்புறம் நானும் பெரிய ஆள்; நீயும் பெரிய ஆள்.

மைக: பன்றியைச் சுட்டு வீழ்த்தமுன்னர் இறைச்சியைப் பொரிக்கச் சட்டியை அடுப்பில் வையாதே.

* * *

காட்சி II

[போர்த்துக்கேயரின் முகமிற்கு முன்னால் உள்ள வீதியால் வள்ளுவன் கவரவன் முரசைற்குவிட்டுப் பிரசித்தஞ் சொல்லுகின்றன்.]

வைர: நீற்க ..... தப்பியோடிய பரராச்சேகரமன்னன் தலைமறைவாக இருக்கின்றன. அவனைப் பிடித்துத் தருபவருக்கு இருபத்தையாயிரம் பசம்பொன் பரிசாகத் தருவோம். (முரசை ரிசின்றன்.)

[அந்த வழியால் நொண்டித் தடிழுண்டிக்கொண்டு பிச்சுக்காரன் ஒருவன் வருகின்றன்.]

பிச்: என்ன இது?

வைர: இருபத்தையாயிரம் பசம்பொன் பரிசு தருவோம். ஆமாம், பசம்பொன் பரிசு இருபத்தையாயிரம்.

பிச்: என்ன சொல்லுகின்றன? எனக்குப் பிறவிச் செவிடு சிறிது உரக்கச் சொல்.

வைர: (முரசையைற்குவிட்டு) இந்த முரசொலி உன்காதிலே விழுங்கதோ?

பிச்: (தலையை அசைத்துவிட்டு) வீழுந்தது, வீழுந்தது. உனக்கும் இடி வீழும். எனக்கும் இடி வீழும். இந்த இடி வீழுந்தகடவுள் என்னைச் செவிடாகப் படைத்தானே! சற்று உரக்கச் சொல்.

வைர: (உரத்து) அதாவது பரராச்சேகரமன்னன் தப்பியோடித் தலைமறைவாக இருக்கின்றன. அவனைப் பிடித்துத் தருபவருக்கு இருபத்தையாயிரம் பசம்பொன் பரிசாகத் தருவோம்.

பிச். யாரது, இந்தத் “தருவோம்?” விளங்கவில்லையே!

வைர: போர்த்துக்கேய இராசா தருவார். கண்டிப்பாகத் தருவார். ஆமாம்! தருவார்.

பிச்: யாரடா, இங்கே இராசா? கறிச்சரக்கு வாங்கி விற்று வயிற்றுப் பினைப்புக்கு வாய்ப்புதைத்துக் கை ஏக்கி வக்த

பரதேசிப் பயல்களைல்லாம் இராசாவாகிவிட்டினமாம். இரப் பவன் இராசா! நட்டை ஆண்டவன் ஆண்டி. நல்ல காலமடா இது.

வைர: நல்ல பிச்சைக்காரனப்பா நீ! தொழி லுக்கு ஏற்ற தங்கிரமும் ஏமாற்றுக் கலையும் உன்னிடம் திகழ்கின்றன. என்ன காது கோதோ?

பிச: யாரடா ஏமாற்றுபவன்? கேற்று வரையும் எமது மன்னர்பெருமானின் கஞ்சியைக் கை நீட்டி வாங்கிக் குடித்த நீயோ நானே ஏமாற்றுக் கலைஞர்? உண்ட வீட்டிற்கு இரண்டக்கு செய்வதும் தனிக்கலை. நீயோ நானே ஏமாற்றுக் கலைஞர்? (தன் பொய்த்தாடியை அகற்றிவிட்டு) ஏன் தயங்குகின்றாய்? சொல். வாயிலே கொழுக்கட்டையோ? இறுதி முச்சள்ள வரையும் போராடுவேன் என்று கேற்று வெறுவாய் சப்பினாயே. இப்போது என்ன நடந்தது சொல்.

வைர: (நடுங்கிக்கொண்டு) ஜயா முதவியாரே! மன்னிக்கு வேண்டும். நீங்கள் தான் பரராசேகரமன்னர் பெருமானின் மெய்ப்பாதுகாவலன் வரோதயசிங்கமுதலியார் என்று தெரியாமற் பேசிவிட்டேன். காலில் விழுங்கு கெஞ்சுக்கின்றேன்.

வரோ: பேடிப்பயலே! போர்க்களத்திலே இன்று தளரும் போர்வீரருக்கு ஊக்கமுட்ட முரசறையும் வள்ளுவர் பரம்பரையில் வரவில்லையோ நீ? இறுதி முச்சிருக்கும்வரையும் யாழிப் பாணத்தரசைக் காப்போம் என்று நீ கண்டம் கிழியக் கதறி னாய். பதரே! உனக்கேன் மீசை? (வைரவனின் மீசையைப் பிடித்து இழுக்கின்றன.) நீ செய்த பெரும் பிழையைக் குற்றம் கழிக்கும் முறையில் கான் சொல்லுகின்ற பிரசித்தத்தைச் செய்.

வைர: (காலிலே விழுங்கு வணங்கிவிட்டு) உங்கள் கட்டளை; அப்படியே செய்வேன்.

வரோ: “சங்கிலி இராசன் சிறைப்பட்டிருக்கின்றுன் என்பது உண்மை. தமிழ்ப் பெருமக்களே பதருதீர். தலைமறைவாக இருக்கின்ற பரராசேகரமன்னன் படையைத் திரட்டிக் கொண்டு யாழிப்பாணத்தை விடுவிக்க வருவார்.” இதனை நீ முரசறைக்கு சொல்.

வைர: இப்படிச் சொன்னால் இராசத்துரோகம் என்று போர்த்துக்கேயர் என்னைப் பிடித்துச் சித்திரவதை செய்வர். நான் என்ன செய்யலாம்?

வரோ: இராசத் துரோகம்! பிறந்து வளர்ந்த பொன் ஞட்டை விடுவிப்பது இராசத் துரோகமோ? பயந்தாங்கொள் விப் பேடிகளுக்குப் பிரசித்தகாரப் பதவி. கொடு இப்படி முரசை. (முரசைப் பறிக்கின்றன.)

வைர: ஜயா! அடியேன் செய்த பெரும் பிழையை மன்னிப்பிரகளாக. உங்கள் சிருமேனியில் முரச தொங்கலாமோ? அப்பப்பா! அதனை எப்படி நான் பார்த்துக்கொண்டு விற்பேன்? இதோ உங்கள் கட்டளைப்படி முரசறைக்கு பிரசித்தஞ் செய்வேன். (முரசை அறைந்தலிட்டு) யாழிப்பாணத்துத் தொல்பதி யில் வாழும் தமிழ்ப் பெருமக்களே! கேள்வி. எங்கள் மாட்சிமை தங்கிய மன்னர் பெருமான் பரராசேகரம் கண்டிக்கு ஒடிப் போய்த் துணைப்படை திரட்டிக்கொண்டிருக்கின்றார். பறங்கியரின் கொடும் பிழியிலிருந்து நம்மை விடுவிக்க விரைவாக வருவார். தமிழ்ப் பெருமக்களே! பதருதீர். அதுவரையும் அமைதி யாக இருப்பிரி. வாழ்க, யாழிப்பாணத்தரசு. ஒழிக, பறங்கிசன். (முரசறைக்குவிட்டு)

“பகல் வெல்லும் கூடகையைக் காக்கை

இகல் வெல்லும் வேந்தர்க்கு வேண்டும்பொழுது.”

என்பது வள்ளுவரின் வாக்கு. ஆனபடியால் தளராதிருப்பிரி, தொல்குடி மக்களே! (மீண்டும் முரசறைக்கின்றன.)

வரோ: அற்புதம்! அற்புதம். திருக்குறள்கூட உன் வாயிலே தண்ணீர்ப்பட்ட பாடு. இதோ உனக்குச் சன்மானப். (காசை எடுக்கின்றார்.)

வைர: யாழிப்பாணத்தரசைச் சேவிக்கச் சன்மானம் எதற்கு? முரசறைக்கு முடிந்தபின்னர் நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?

வரோ: (தன் மாறுவேடத்தை மீண்டும் புனைந்துகொண்டு) முடிந்ததும் மறவன்புலவிற்கு வந்துசேர். ஆங்காங்கு தலைமறைவாக இருக்கின்ற எமது வீரரைக் கண்டால் அங்கு வரச்சொல்.

வைர: அப்படியே. (போகின்றன.)

* * *

காட்சி III

[அதே வீதியில் பிச்சைக்காரன் வேடத்தில் வரோதயசிங்கன் நொண்டி நொண்டி நடந்து வருகின்றன. வள்ளுவன் வைரவன் தன் முரசுக் கம்பை வைத்து வரிந்து கட்டுகின்றன.]

வரோ: “கறுவா வேண்டும்; கறிச்சரக்கு வேண்டும்” என்று இரங்து வந்தவன் இன்று நாட்டை ஆள்கின்றன. மூவேந்தர் வழிவந்த தமிழ் மன்னன் தலைமறைவாக வாழ்கின்றன. நல்லூர்க் கந்தனே! உனக்குக் கண் கெட்டுவிட்டதோ? வீரமாகாளி! தாயே எம்மைக் கைவிட்டு விட்டாயோ? சட்ட நாதரே! கெட்ட பறங்கி எம் காட்டை ஆள்வதோ?

ஒரு குரல்: சாணக்கியம், வள்ளுவம் எல்லாவற்றையும் கரைத்துக் குடித்த அரண்மனை மெய்ப்பாதுகாவலர் தன்னை மறந்து மாறுவேடத்தில் வரும்போது வாய் புலம்பலாமோ? இது சரியோ? இது முறையோ?

வரோ: (பரபரப்படுன்) யாரிந்த மனிதன்? தெரிந்த குரலாயிற்றே! ஆமாம் ... மன்னர் பெருமானே! வாழ்க நும் தடம்தோள். குரலை மாற்றிப் பேசினால் அறிந்துகொள்ள மாட்டேன் என்பது உங்கள் எண்ணமோ? (மற்றும் ஒரு நொண்டி வருகின்றன.)

நொ: கைங்கா, நீ வேடத்தை மறந்து பேசாதே! வேடத்திற்கேற்ப நடிப்பு இருக்கவேண்டும். இப்போது உண்மையிலே நாமிருவரும் இரப்பார்தானே?

வரோ: மன்னர் பெருமானே! என் உடலில் ஒரு துளி செங்கீர் இருக்கும் வரையிலும் உங்களைப் பாதுகாப்பேன். (புதிய நொண்டி தன் மாறுவேடத்தைச் சிறிது கீக்குகின்றன. தன் மன்னன் பரராசசேகரம்தான் மாறுவேடத்தில் வந்திருப்பதைக் கண்ட வள்ளுவன் வைரவன் விரைந்து வருகின்றன.)

வைர: வாழ்க, பரராசசேகர மன்னர் பெருமான்! வாழ்க, யாழ்ப்பாணத்தரசு!

வரோ: (வைரவனின் குடுமியைப் பிடித்துக்கொண்டு) இங்கு நின்று உள்ளதே! எமது திட்டம் எல்லாம் பிழைத்துப் போகும். போ விரைந்து, நான் சொன்ன வேலையை முற்றுக்கூடிய செய்து முடி. தொண்ணடைமானுற்றுப் பக்கம் போ.

வைர: மன்னர் பெருமானே! சென்றுவர உத்தரவு தாரும்.

பர: சென்று வா. நீ வருவதற்கிடையில் என்ன நடக்குமோ யாருக்குத் தெரியும்? எங்கு இருப்பேன்; எப்படி இருப்பேன் என்று எனக்கே தெரியாது. மனிமுடியைத் தாங்கப் பிறப்பதிலும் பார்க்க மண்ணை உழுது வாழப் பிறப்பது மேல். பறங்கிப் படையின் கண்காணிப்பு வரவரக் கூடிக்கொண்டு வருகின்றது.

வைர: அப்படிச் சொல்லவேண்டாம் மன்னர்பெருமானே! நாம் இறந்து ஒழிந்தபின்னர்தான் பறங்கி இந்தநாட்டை ஆளுமுடியும். நான் வருகின்றேன். (போகின்றன)

வரோ: மன்னர் பெருமானே! உங்களைப் பிடித்துக் கொடுப்பவருக்கு இருப்பதையாயிரம் பசும்பொன்னைப் பறங்கிப் பரிசாகக் கொடுப்பதாகப் பிரசித்தஞ் செய்வித்துள்ளான்.

பர: பறங்கியின் கையில் அகப்படுவதிலும் பார்க்க இந்த உயிரை மாய்த்துக்கொள்ளுதல் உத்தமம்.

“மயிர்நிப்பின் வாழுர் கவரிமான் அன்னர் உயிர்நிப்பர் மானம் வரின்.”

என்பதுதான் தமிழன் கண்ட மானப் பரம்பரை.

வரோ: ஆனால், அதோ வள்ளுவர் பெருமான்தான் :

“கொக்கொக்க கூட்டும் பருவத்து மற்றதன் குத்தொக்க சீர்த்த விடத்து.”

எனவும் அருளிப் போந்தார். அரசே! தளராத நெஞ்சம் வேண்டும். உள்ளத்தில் உறுதியுண்டால் உடலில் உறுதி வரும். செயலில் உறுதி தொனிக்கும். இறுதி முச்சள்ளவரையும் செயல் புரிவோம்.

பர: பட்டம்பதவி, பெருவாழ்வு, தன்மானம் எல்லா வற்றையும் இழந்து இருக்கும் எனக்கு நீ ஊக்கமூட்டுகின்றோய், நண்பா! உற்றூர் உறவினர் இன்றி வாடிவதங்கும் என் உள்ளத்தை உன் வீரமொழி குளிரச் செய்தது.

வரோ: சந்து வீலகி நிச்லூங்கள். ஆபத்து எம்மை அனுகுகின்றது.

(அந்த வழியால் போர்த்துக்கேய வீரர் மனுவலும் பிளிப்பும் சேவியரும் வருகின்றனர்.)

வரோ: மகாபிரடி! பிச்சை கொடுங்கள். கால் இல்லாத முடவன் நான். கருணை காட்டுவீர். ஜயா! பிச்சை.

மனு: யாரடா பிச்சைக்காரப் பயல்கள்? வழியை விட உத் தள்ளி வில்லடா.

பிலி: இரப்பாணிப் பிடித்தாய் நீ. நாங்களும் பிச்சைக்காரர்தான். எமது சொந்த ஊரிலே சீருஞ் சிறப்புமாக வாழ முடியுமானால் நாம் ஏன் இந்தத் துப்பாக்கியைத் தூக்கிக் கொண்டு இங்கு அலையவேண்டும்? (வெறியிலே தள்ளுகின்றன.)

மனு: நாம் இந்தகாட்டு மன்னர் பரராச்சேகரத்தைத் தேடுகின்றோம். அந்தப் பதரைப் பிடித்துக் கொடுத்தால் எமக்குப் பரிசு வரும். அப்போது உமக்கும் பிச்சை தருவோம்.

சேவி: எமது பிச்சைக்கார நிலையும் அத்துடன் நீங்கும்.

வரோ: உங்களன்பிற்கு எமது நன்றி. நீர் இப்போது செய்யாமற் செய்த உதவிக்கு வையகமும் வானகமும் ஈடாகா. இத்தனை அன்பாகப் பேசிய உமக்கு நான் என்னதான் கைமமாறு செய்யலாம்? நான் வரும் காலத்தைச் சொல்லவன். அதாவது சோதிடன். இங்கு இருந்து வடக்குப் பக்கமாகப் போனால் ஜங்கு காததூரத்தில் கறுவல் முதலி ஒருவன் விட்டில் அந்தப் பரராச்சேகரம் ஒளித்திருப்பதைக் காண்பீர்.

சேவி: கல்லது. நீ சொன்னதையும் மனத்திலே வைத்தி குப்போம்.

பிலி: (பாராசேகரத்தைச் சுட்டிக் காட்டி) இவன் ஏன் ஒன்றும் பேசாமலிருக்கின்றன?

வரோ: அவன் பிறவியிலே ஊமை; வாய்பேசமாட்டான். ஆனால், செரிய ஞானி. ஊமையும் வாய் பேசமாட்டான். தன்னடக்கமுள்ள ஞானியும் வாய் பேசமாட்டான். அதுதான் ஞானிக்கும் ஊமைக்குமுள்ள ஒற்றுமை.

மனு: மதுப்புடிடி ஒன்றைத் திறந்தால் பேசாத வாயும் பேசும். வழி விலத்தி நில்.

(பரராசேகரனும், வரோதயசிங்கனும் வழிவிலத்தி ஸ்ரிகின்றனர். மனுவலும் பிளிப்பும் சேவியரும் தள்ளாடித் தள்ளாடிப் போகின்றனர்.)

வரோ: தலை தப்பியது தம்பிரான் புண்ணியம்தான். அடுத்த அலுவலைக் கவனிப்போம்.

பர: இனிக் கவனிக்க என்னதானிருக்கின்றது? தலைக்கு மேலே போன தண்ணீர் நான்கு சாண் போனால் என்ன? நாற்பது பாகம் போனால்தான் என்ன?

வரோ: போவது போகட்டும். வருவது வரட்டும். நீங்கள் இந்த இடத்தில் நிற்பது ஆபத்து. வீரரங்கு கோப்பாய்க்குப் போய் அங்கு குதிரைமீது ஏறி மறவன்புலவிற்குச் செல்ல வேண்டும். எல்லா ஒழுங்கும் அங்கு கடைபெறும்.

பர: அங்கு சென்று என்ன செய்யலாம்? நான்தானே தேய்க்குபோன செல்லாக் காசாகிவிட்டேன்.

வரோ: செல்லாக் காசோ பக்கபொன் காசோ தெரியாது? அதனைப் பின்னர் பார்க்கலாம். இன்னல் வரமுன் னர் கவலுதல் வேந்தற்கு அழகன்று.

பர: ஏட்டுச் சுரைக்காய் கறிக்குத்தவாது.

வரோ: உண்மையான சுரை விதையை நட்டிருக்கின்றேன். கொடி படர்ந்து காய் காய்க்கும். இப்பொழுது போவோம். (பரராச்சிங்கன் தலை குனித்தபடி முன்னே போக வரோதயசிங்கன் பின்னே போகின்றார்.)

* * *

காட்டி IV

[போர்த்தக்கேயரின் முகாம். ஒனிலீரோவும் மைக்கலும் அங்கும் இங்கும் உலாவுகின்றனர். ஒனிலீரோவின் முகத்தில் கோபக் குறி தெரிகின்றது.]

ஒவிய: எங்கே இந்தத் தரித்திரம் பிடித்த மட்டிகளைக் காண வில்லையே?

மைக: யாரைக் கேட்கின்றீர் என்பது எனக்கு விளக்க வில்லை. எமக்கு வரவேண்டிய துணைப்படையோ?

ஒவிய: (சீரிக்கொண்டு) யாரோ? எவ்ரோ? என் உனக்கு ஒன்றும் தெரியாதோ? கடல் கடந்து ஆயிரமாயிரம் காததூரத் தைத் தாண்டி எமது முதாதையர் வந்தனர் இங்கு. ஆனால் இந்தத் தொண்டைமானுறு வர்யக்காலைக் கடந்து இந்தப் பராராச்சேகரன் என்னும் சண்டெலையை உங்களாற் பிடிக்க முடிய வில்லையே?

மைக: அதற்குத்தானே எம் போர்வீரர் முயற்சி செய்கின்றனர். சேவியர், பிலிப்பு, மனுவல் முதலியோர் சென்றனர்.

ஒவிய: சென்றனர்..... சென்றனர்..... சென்றனர்..... சென்றுகொண்டே இருக்கின்றனர். ஆனால் பயன் என்ன? பூச்சியம்; சூனியம்; ஒன்றுமில்லை.

மைக: எமது ஒற்றர் படையையும் ஏவியுள்ளோம். விரைக்கு திரும்புவார்.

ஒவிய: ஏவியுள்ளோம். அனுப்பித்தொலை. ஏமாற்றத்துடன் அவரும் திரும்பி வெறும் கையுடன் வருவார். இன்னும் பத்து நாட்களுக்கிடையில் அவனைப் பிடிக்காவிட்டால் உங்கள் தலையைக் கொய்து போடுவேன். அந்தப் பயல் மாறு வேடத்தில் தலைமறைவாகத் திரிகின்றனன்.

(அப்பொழுது சேவியரும், பிலிப்பும், மனுவலும் சோங்குபோய் முகாம் வாசலுக்கு வருகின்றனர்.)

மைக: எம் வீரர் வந்துவிட்டனர். எல்லாவற்றையும் கேட்டியலாம்.

ஒவிய: கேட்கவேண்டாம். நானே மறுமொழி சொல்லேவன். “பராராச்சிங்கத்தைப் பற்றிச் செய்தி ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை. எமக்கு ஒன்றும் தெரியாது; தெரியவே தெரியாது” என்று திறமையுடன் மறுமொழி சொல்லப்போகின்றனர். இருந்துபார்.

மைக: [உள்ளே வருகின்ற மூவரையும் பார்த்து] என்ன, வெற்றியோ? தோல்வியோ? காயோ? பழமோ?

ஒவிய: முத்தைப் பார்த்தால் தெரியவில்லையோ? ஒருவன் ஆங்கத்தோல் வீழிக்கின்றனர். மற்றவன் ஆடுபோல் அங்கு மிக்கும் பார்க்கின்றனர். மற்றவன் எருமைபோல ஏற்றுறங்கப் பார்க்கின்றனர்.

சேவி: எல்லா இடத்தையும் காடு மேட்டையும் சல்லடை போட்டுப் பார்த்தோம்.

பிலிய: இறுதியிலே பிச்சைக்காரச் சோதிடன் ஒருவன் வந்தான். அவனிடம் ஆரூடம் கேட்டுப் பார்த்தோம். ஆளைக்காணவில்லை.

ஒவிய: உங்களுடைய மண்ணடையை உடைத்து விட்டால்! மதுவே கதி என்று இருக்கும் இந்த மட்டிகளுக்குப் படையில் என்ன வேலை. யாருக்குத் தெரியும்? அந்தப் பிச்சைக்காரன் தான் பராராச்சேகரனே? மாறுவேடத்தில் வந்து உங்களை ஏமாற்றியிருப்பான். சரி போய் ஆறியிருங்கள். (முவரும் தலையைத் தொங்க விட்டுக்கொண்டு போகின்றனர்.) மைக்கலைப் பார்த்து, இந்த ஊர் வழக்கப்படி பறையறைந்து பிரசித்தஞ் செய்வித்த தாகச் சொன்னாய், என்ன நடந்தது?

மைக: பிரசித்தகாரன் போனவன் போனவன்தான். இன்னமும் வரவில்லை. நாளைக்கு வந்தாலும் வருவான். வந்த வுடன் உங்களுக்கு அறிவிப்பேன்.

ஒவிய: வருவான்; வருவான்; நல்லாகத்தான் வருவான். மைக்கல்! நான் ஒன்று சொல்ல விரும்புகின்றேன். இந்தச் சுதேசி அஞ்ஞானி ஒருவளையும் செம்புக்காசிற்கும் நம்பாதே. தங்கள் மன்னனை எமக்கு இலகுவிலே காட்டித் தரமாட்டார்.

மைக: காட்டித் தங்கவன் காக்கை வன்னியன். அவன் தானே சங்கிலையைப் பிடித்துத் தங்தான்.

ஒவிய : அதைத்தான் சொல்லவங்தேன். இந்த காட்டிலே ஒரு சிலரைக் குலத்தைக் கெடுக்கும் கோடரிக் காம்பாக மாற்ற வேண்டும். காட்டிக் கொடுக்கும் காக்கை வன்னியிரை ஆங்காங்கு உருவாக்குவோம். நாட்டைப் பிளவு படுத்தி நயவஞ்சனையால் எம் எதிரியை வெல்லவோம். அதுவே பீரங்கியிலும் பார்க்கப் பலமான ஆயுதம். கோட்டை இராச்சிபத்தையும் அப்படியே வென்றோம்.

யைக : அந்த வழியிலேதான் என் கவனத்தைச் செலுத்தி வருகின்றேன். இறுதி வெற்றி நமக்குத்தான்.

ஒவிய : இறுதி வெற்றி நமக்கு. அதில் எள்ளாவேனும் ஜயமில்லை. எமது பீரங்கிப் படைக்கு முன்பு எதிரியின் மொட்டை வாரும் வேலூம் ஈட்டியும் என்ன செய்யும்? சிங்கத்தின் முன்பு சிற்றெறும்பு எம்மாத்திரம்?

[வள்ளுவன் கவரவன் கொண்டி கொண்டிட உள்ளேவந்து தன் முரசை வைத்துவிட்டு ஓலமிடுகின்றன]

யைக : ஏன் இங்கு வந்து அழுகின்றார்கள்? நடந்ததைச் சொல்; என்ன நடந்தது?

யைர : (அழுதழுத) நான் ஊரிலே போன இடமெல்லாம் எனக்கு அடியும் உடையுந்தான். எமது படைவீரரிடம் முறையிட்டேன்; கெஞ்சிக்கேட்டேன்; மன்றுடினேன். எனக்குப் பாதுகாப்புத்தர மறுத்துவிட்டனர்.

ஒவிய : நல்லது. இன்றுமுதல் நீ எமது கோட்டைக்குள் இரு. உனக்கு வேண்டிய பாதுகாப்பு எல்லாவற்றையும் தருவோம்.

யைர : பராசுகேரளைப் பிடிக்கும்வரையுந்தானே பாதுகாப்பு. இந்த முரசு என் மைத்துனரிடம் இரவலாக வாங்கியது. இதனைக் கொடுத்துவிட்டு உடனே வருகின்றேன். இனி எனக்கு நீங்கள்தான் தஞ்சாம்; துணை; ஆதரவு. என் இனத்தவர் என்னைக் கொன்றுபோடுவர். இங்கேவந்து உங்கள் நிழவிலே வாழப்போகின்றேன். (போகின்றன.)

ஒவிய : இந்த கவரவன் பெட்டிப்பாட்டு. கவனம். பராசுகேரளைத் தேடும் முயற்சியில் சோர்வு ஏற்படப்படாது.

* * *

காட்சி V

[போர்த்துக்கேயரின் முகாயிற்கு முன்னால் உள்ள அதே வீதி வள்ளுவன் கவரவனும் வரோதயசிங்கனும் அவ்விடத்தில் இன்று ஏதோ பேசிக்கொண்டு சிற்கின்றனர். மாறுவேடத்தில் சிற்கின்ற வரோதயசிங்கன் தொலைவிலே வருகின்ற சேவியரையும் பிலிப்பையும் கண்டுவிட்டான்.]

யோரோ : கவரவன்! பார்த்தாயோ பறங்கியின் விளையாட்டை? மன்னர் பெருமானைப் பிடிக்க மீண்டும் புறப்பட்டு விட்டான் பறங்கி. பூஜையைப் பிடிக்க எலி திட்டமிட்டதாம்.

யைர : மன்னரைப் பிடிக்க முடியவில்லை என்ற காரணத்தினால் பறங்கித் தளபதி பிலிப்பு தி ஒலிவீரோ மனமுடைந்துபோய் இருக்கின்றன.

யோரோ : அவனுக்கு மனம் உடைந்தால் மட்டும் போதாது. மன்னடையையும் உடைக்கவேண்டும். நாடுவிட்டு நாடுவங்க் பரதேசி மிலேச்சர் எம்மை ஆட்டிவைக்கப் பார்க்கின்றனர்.

யைர : அதோ அவ்விருவரும் எம்மை கோக்கித்தான் வருகின்றனர். இந்த இடத்தைவிட்டு ஒடித் தப்புவோமோ?

யோரோ : இல்லை, வேண்டாம். இருவர் கையிலும் துப்பாக்கிகள் இருக்கின்றன. சுட்டுத்தள்ளிப்போடுவர்.

யைர : ஜயப்பட்டு எம்மைப் பிடிக்க வந்தால் என்னசெய்யலாம்?

யோரோ : நீ சற்றுப் பேசாமலிரு. நீ அந்தக் கட்டையனைக் கவனி. நான் மற்றவனைக் கவனிக்கின்றேன். வாயாலே பேச வோம். தேவையென்றால் கையாலும் பேசலாம்.

யைர : அப்படியே செய்வோம். அதற்குத் தயங்கமாட்டேன்.

விலி : டேய்! போக்கிலிப் பிச்சைக்காரா! ஆடாமல் அசையாமல் நில். ஒரு அடி எடுத்துவைத்தால் அப்படியே சுட்டுத் தள்ளிப்போடுவோம்.

வரோ: தபவு செய்து அந்தப் புண்ணியத்தை மாத்திரம் செய்யுங்கள். உற்றார், உறவினர், உலகபந்தம் ஒன்றுமில்லாத தனிக்கட்டை நான். பட்ட கட்டையாகிப் பரிதலீக்கின்றேன். (அழுகின்றன) ஜயனோ! சுட்டுத்தள்ளிவிடும். கோடி புண்ணியம் கிடைக்கும் உமக்கு. என்னைக் கொல்லும்.

பிலி: நல்லாகப் பேசுகின்றாய். (வள்ளுவணைப் பார்த்து) எமது இராசாவிற்கு விசுவாசமானவன். இந்தப் பிசாசுடன் உனக்கு என்ன அலுவல்?

வைர: இந்தப் பிச்சைக்காரனை எனக்குப் பலகாலமாகத் தெரியும். தப்பியோடித் தலைமறைவாக இருக்கின்ற பராசுசேகரனைப் பிடிப்பதுபற்றி இவனைடும் ஆருடம் கேட்கின்றேன் இவன் நினைத்தகாரியம் சொல்லுவான். அதுதான் நான் .....

பிலி: இவன் போன்முறை வந்து எம்மையும் ஏமாற்றி விட்டான். உன்னையும் ஏமாற்றப் பார்க்கின்றான். கவனம். இவனை நம்பாதே.

சேவி: இந்தகாளி ஓல எவரையும் நம்பமாட்டோம். நேரடி யாக இவனைப் பிடித்துக்கொண்டு போவோம் எமது முகாமிற்கு.

வைர: இந்த நாடோடிப்பயணிப் பிடிப்பதினால் எமக்கு எந்த நன்மையும் ஏற்படாது. மூடவணைப் பிடித்து நாம் ஏன் முட்டாள் தனமாக நடக்கவேண்டும்?

வரோ: (சிரித்துவிட்டு) நான் ஏதோ பெரிய ஆள் என்று இவர் ஜயப்படுகின்றனர் போலும்! இல்லையோ? காக்கை யைப் பிடித்து அன்னமாக்கலாமோ? புல்லரிசி நெல்லரிசி யாமோ? பதர் தானியமாமோ? அல்லி தாமரையாமோ? பூஜை புலியாமோ?

பிலி: உன்னுடைய வாய்ப்பேச்சினால் எம்மை ஏமாற்றப் பார்க்கின்றாய். அது இந்தமுறை நடக்காது. எட்டி நட எமது முகாமிற்கு. (அடிக்கின்றன.)

வரோ: எட்டி நடப்பது எப்படி? நான்தானே முடவன்.

சேவி: எட்டி நடக்க முடியாவிட்டால் தத்தித் தத்தி நட. (சேவியர் வரோதயசிங்கை உதைக்கின்றன். சிலத்திலே விழுந்த வரோதயசிங்கன் திடீரென்று பிஸிப்பைத் தாக்கி வீற்றுகின்றன். வைரவன சேவியரைத் தாக்குகின்றன். போர்த்துக்கேய வீரரின் துப்பாக்கியை இருவரும் பிடுங்கி எடுத்துவிட்டனர்.)

வரோ: பறங்கிப் பிசாசுகளுக்கு கல்ல பாடம் படிப்பீக்க வேண்டும். (துப்பாக்கியை ஒங்கி அடிக்கப்போகின்றன்) தள்ளி நில்; கைகட்டு; மண்டியிடு. (இருவரும் அப்படியே செய்கின்றனர்.)

பிலி: ஜயா! நான் பாவம், தப்பிப்போக விடுவீர்.

சேவி: ஜயா! என்னை வதைக்காதீர்.

வரோ: பறங்கிப் பதர்களே! உங்கள் கையிலே துப்பாக்கி இருங்கது. ஆனால் நெஞ்சிலே துணிவில்லை. கீவீர் கூலிக்கு மாரடிக்கின்றீர். நாம் தாய்நாட்டை விடுதலையாக்கத் துடிக்கின்றோம்; தன்மானத்திற்காகப் போராடுகின்றோம். நள்ளிரவிலே நரிகள் போலப் பதுங்கிப் பதுங்கி இந்தத் துப்பாக்கிச் சூத்திரத்தை ஏந்திவந்து தாக்கத்தானே உமக்குத் தெரியும். கேருக்கு நேராக நின்று காட்டுங்கள் பார்க்கலாம் உங்கள் தோள் வலிமையை.

வைர: கூலிக்கு மாரடிக்கும் கழுதைகள். வங்குவிட்டின மாம் போர்க்களத்திற்கு. உமக்குத் தகுங்க இடம் மதுச்சாலை. (வரோதயசிங்கைப் பார்த்து) ஜயா! இவர் களை என்ன செய்யலாம்? இந்தப் பேடிகளைக் கொன்று தொலைத்தால்தான் என் உள்ளாம் அமைதியடையும்.

வரோ: இல்லை, வேண்டாம். இருவரையும் கையையும் காலையும் கட்டிப்போட்டு இதிலே உருடிவிடுவோம். பறங்கித் தளபதி வந்து பார்க்கட்டும். டேய்! உங்களிருவரின் வீரத்திற்கும் விருதுதான் கிடைக்கும். (இருவரையும் வரைவன் தன் மேனத்தி விருந்த கயிற்றை எடுத்துக் கட்டுகின்றன.) உமது வீரமெல்லாம் பீரங்கி பொருத்திய கோட்டைக்குள்ளேதான். இங்கே உமது வால் ஆடாது. இந்தநாட்டிலே உமது ஆட்சியை மக்கள் எப்படி விரும்புகின்றனர் என்பதை உமது பெரிய துரைக்கு எடுத்தியம்புவீர். அதற்காகத்தான் உம்மைக் கொல்லாது விட்டோம். (வைரவன் கட்டிப்போட்டு உருடித் தூதைக்கின்றன். போர்த்துக்கேய வீரர் இருவரும் “ஜயோ ஆ! ஶ!” என்று அலுகின்றனர்.)

வைர: டேய்! வாழ்க யாழ்ப்பாணத்தரச் என்று சொல் மூங்கள். (அடிக்கின்றன.)

சேவி: } வாழ்க ... க ... யாழ்ப்பாணத்தரசு.....
பிலி: }

திரை

இறுதி முச்சு

கலம் II காட்சி I

[வன்னிப்பகுதியில் உள்ள நடுக்காடு. தப்பியோடிய பரராச்சேகரனும் அவனுடைய வீரரும் குடிசையை அமைத்து மரக்குற்றிகளினால் அதனை அரண்படுத்திக்கொண்டு இருக்கின்றனர். “குனிந்த புருவம்” என்ற தேவா ரத்தை வரோதயசிங்கன் வேய்ந்குழலிலே வாசிக்க அதனைக்கேட்டு வள்ளுவன் வைரவன் மகிழ்ச்சின்றன. பரராச்சேகரன் அப்பொழுது உள்ளேவர இருவரும் மரியாதையாக எழுந்து சிற்கின்றனர்.]

பர: யார் மெய்மறந்து வேய்ந்குழலில் இசைத் தேளைப் பொழிந்தது? இந்தக் காட்சின் அமைதியில் அது கலந்து கண்ணல்போல என்காதலில் விழுகின்றது.

வைர: யாருமில்லை. மன்னர் பெருமானின் மெய்ப்பாதுகாவலர் வரோதயசிங்கமுதலியார் தான்.

பர: இப்படியாக அவர் முச்சிலிருந்து இன்னிசை பிறக்கு மென்பது எனக்கு இதுவரையும் தெரியாது. இந்த இசையைக் கேட்டு நான் மெய்மறந்து விட்டேன்.

வைர: இந்த இசை என் உள்ளத்தைத் தொட்டுவிட்டது.

பர: அரண்மனை வாழ்வும், அரசபதவியும், ஆடம்பரமும் எதற்கு? இப்படி அமைதியாகப் பண்ணென்ன எம் வாழ்வு பாய்ந்து சென்றால் ... (வரோதயசிங்கனைப் பார்த்து) நண்பா! இப்படி உள்ளத்தை உருக்கும் உண்ணதமான பண்ணை நீ பொழி வாய் என்று எனக்கு இன்றுதான் தெரியும். உடலுக்கும் உயிருக்கும் உகந்தது இசை. மனிதப் பண்பாடின் உயர்ந்த ஆக்கம் இசை.

வரோ: மன்னர் பெருமானே! உங்கள் பாராட்டைப் பெறக்கூடிய இசைத் திறமை என்னிடம் இருக்கின்றது என்று நான் என்னணவில்லை. என் கெஞ்சில் எழுந்த உணர்ச்சிப் பெருக்குத்தான் இந்தப் புல்லாங்குழல்மூலம் வந்தது.

பர: எங்கே? நான் மீண்டும் அங்கே புண்ணைக் கேட்க விரும்புகின்றேன். அதனை மீண்டும் வாசிப்பாய். (வரோதயசிங்கன் மீண்டும் அதே தேவாரத்தை வாசிக்கின்றார்.)

வைர: அஞ்சனவண்ணன் கண்ணன் தான் இங்கு வந்து இப்படி இசையைப் பொழிகின்றனரோ?

பர: நண்பா! உன் கண் பனித்துவிட்டதே! இந்தத் தவப்பாடல் யாருடைய உள்ளத்தையும் தொடும். இல்லையோ?

வரோ: மன்னர் பெருமானே! நான் சிறு பிள்ளையாக இருந்தால்தான் எமது வேத்தவை இசைப்புலவர் மணிவாசகம் இந்தத் தவப்பாடலைச் சட்டாதர் கோயில் வசக்த மஸ்டபத்தில் வாசித்தார். இன்று ... இன்று சட்டாதப் பெருமான் திருக்கோயில் முன்பு பறங்கியரின் அட்டகாசம் கூடிவிட்டது. அதனை நினைத்ததும் அழகை தானாக வந்துவிட்டது.

பர: என் ஆருபிர் நண்பா! வீணாகக் கலங்காடே. எல்லாம் நன்மைக்குத்தான். பொறுத்திருப்போம்.

வரோ: மன்னர்பெருமானே! எல்லாம் நன்மைக்குத்தான் என்கின்றீர்கள். அதனை நான் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. இனி நமக்கு நன்மை ஏது? தீமை ஏது? அறநீண்தவனுக்குக் கூத லேது? குளிரேது? இந்த வன்னிக்காட்டில் காம் தலைமறைவாக வாழ்கின்றோம். மானம் இழங்கோம்; மரியாதை இழங்கோம்; பட்டம் இழங்கோம்; பதவி இழங்கோம். அதனையிட்டு நான் துக்கப்படவில்லை. ஆனால், சட்டாதர் கோயிலுக்கு முன்பாகப் பறங்கியர் முகாம்போடப் பேசுகின்றனராம். இதனை எம் ஒற்றர்ப்படைத் தலைவன் இன்றுதான் வந்து தெரிவித்தான்.

வைர: சிவசிவா! இதனைக் கேட்கவோ நான் உயிருண் இருக்கின்றேன்.

பர: சட்டாதப் பெருமானை எவரும் ஒன்றுஞ் செய்ய முடியாது. அவர் தொடக்கமும் முடிவும் இல்லாதவர். பறங்கியர் கோயில் முன்பாக எதுவும் செய்யலாம். ஆனால் எங்கும் கிறைந்துள்ள எம்பெருமானை அவரால் என்னதான் செய்ய முடியும்?

வரோ: மன்னர் பெருமான் சொல்வதும் உண்மைதான். ஆனால், எமது ஆயனர் சிற்பியர் கண்கள் உடையக் கல்லடித்து எழுப்பிய மன்டபம் என்னவாகும்? காவியம் பயிலும் அந்தத் துரண்களுக்கு என்னதான் கேருமோ யாருக்குத் தெரியும்?

வைர: (தன் கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு) கட்டாயம் சட்டநாதர் அவர்களைக் கேட்பார். பெருமானே! கருங்கல்லுக்குள் மறைக்கிருக்காதீர். கண்ணைத் திறந்து பாருமையா!

பர: நடப்பது நடந்தே திரும். எனக்கு இந்தக் காட்டு வாழ்க்கை நன்றாய்ப் பிதித்துக்கொண்டது. “வாவி பெல்லாம் தீர்த்தம். மணலெல்லாம் வெண்ணீறு. காவனங்க ஜெல்லாம் கணாநாதர்” என்பது எம் மதம். அதோ அடிப்படையில் முடிசிறுத்து வளர்ந்துள்ள வாகைமரத்திலும் ‘சட்டநாதன்தான் இருக்கின்றார். சலவல என ஒடும் காட்டாறும் அவரின் புக்கையைப் பாடும். காற்றிலே கலகலக்கும் இலைகூடப் பரம்பொரு வின் பெருமையை ஒலிக்கும்.

வரோ: நான் அதனை மறுத்துப் பேசவில்லை. மெய்ஞ் ஞானிகள் கண்ட உண்மை அது. எப்படியென்றாலும் எமது பொன்னுண ழுமியை, பிறந்த நாட்டை விடுதலை செய்யவேண்டும்.

பர: அதற்காகத்தான் நான் இன்னும் உயிர் வாழ்கின்றேன். வெற்றி கிடைக்கும்; விடுதலையுண்டு; கவலையில்லை. உள்ளத்து உறுதியுடனிருப்போம். இறுதி முச்சள்ளவரையும் போராடுவோம்.

(அப்பொழுது பெண் உருவம் ஒன்று வருகின்றது.)

வைர: (எட்டிப்பார்த்துக்கொண்டு) யாரோ ஒரு பெண் கேட்டுக்கேள்வியில்லாமல் இங்கு வருகின்றார்கள். ஏய் பெண்னோ! மன்னர் பெருமானின் முன்னிலைக்கு உத்தரவின் றி வரப்படாது. நில அங்கே. இல்லாவிட்டால் இந்தத் தடியால் உன் மண்டையைப் பின்து விடுவேன். (தடியை எடுத்து ஒங்குகின்றார்கள்.)

குரல்: வள்ளுவனுரோ! பறையடிக்கத்தான் உமக்குத் தெரியும் என்றிருந்தேன். உமக்கு மண்டையிலும் அடிக்கத்

தெரியும் என்பதை இன்றுதான் உணர்க்கேன். வெளித்தோற் றத்தைக் கண்டு மயக்காதீர். உலகம் போலி. போலிதான் உலகம். (பெண் மாறுவேடம் ழுண்ட எதிர்நாயகம் வந்து குதிக்கின்றார்.)

பர: என்ன, எதிர்நாயக முதலியாரே! எம்மையும் ஏமாற்றி விட்டாரே. என்ன செய்தி கொண்டுவந்தீர்?

வரோ: விரைந்து சொல்லும் செய்திபை.

எதி: எங்கும் நல்ல செய்திதான். பறங்கியருடைய அகிகாரம் எல்லாம் அவருடைய கோட்டைக்குள்தான். புறங்கரம், கிராமப்பகுதி எல்லாம் எம் பக்கம்தான். - பொதுமக்கள் நம் பிக்கையை இழக்காதிருக்கின்றனர். ஈம் துணைப்படையுடன் குதித்தாற் போதும். பறங்கியரைப் பறந்தோடச் செய்துவிட வாம்.

பர: நல்ல செய்தி. கம்பிக்கையை இழக்காமலிருப்போம். மன்னர் பெருமான் சங்கிலியின் கதி என்னவாயிற்று? அவர் எங்கே?

எதி: (அழுதுகொண்டு) அதனை எப்படிச் சொல்லுவேன்? அவர் யாழ்ப்பாணத்துச் சிறையில் இருந்தால் நாட்டில் பெரும் குழப்பம் ஏற்படும் என எதிரி பயங்தான். எனவே, அவரை எங்கோ பிறதேசத்திற்கு மரக்கலத்தில் ஏற்றிச் சென்றுவிட்டானும்.

பர: ஜேயோ! எங்கள் மன்னு! நாம் இனி என் செய்வோம். கண்ணை இமை காப்பதுபோல் எம்மைக் காத்து வந்திரே. (அழுகின்றார்.)

வரோ: (அழுதுது) சங்கிலி மன்னனுக்கு இந்தக் கதியோ? இனி என்ன செய்யலாம்? இனிப் பரராச்சேகர மன்னர் பெருமான்தான் யாழ்ப்பாணத்தவருக்குத் துணை. கீங்கள்தான் எமக்கு வழிகாட்டி.

ஜ்யா: உங்களுடைய பெருவாழ்விலேதான் யாழ்ப்பாணத் தரசின எதிர்காலம் தங்கிக் கிடக்கின்றது. நீங்கள் வாழ்ந்தால் யாழ்ப்பாணமும் வாழும்.

காட்சி ॥

[அதே குடிகர. புரராசசேகரனின் மணவி உலகுடைநாயகியும் அவரின் தோழிப்பெண் வள்ளியம்மையும் நிற்கின்றனர்.]

வள்: இன்று எமக்கு நல்ல செய்தி வந்திருக்கின்றதாம். யாழிப்பாஸப் பகுதியிலே பறங்கியிருக்கு நானுக்கு நாள் பொது மக்களின் எதிர்ப்புக் கூடுகின்றதாம். விரைவில் நீங்கள்தான் பட்டத்திற்குரிய அரசியாவீர். அப்பொழுது எம்மை மறந்து விடப்படாது.

உல: எனக்குப் பட்டமும் வேண்டாம்; பதவியும் வேண்டாம்; மணிமுடியும் வேண்டாம். மதிப்பிசைசை எடுத்து வாழ்க்கூடிய தாற் போதும்.

வள்: ஏனம்மா இன்று வெறுப்புடன் இருக்கின்றீர்? மண்ணர் பெருமானுக்குக் கிடைத்த நற்செய்தியையிட்டு நாழும் மகிழ்த்தானே வேண்டும். கணவனின் இன்பதுன்பங்களில் பங்கு கொள்ளுதல்தானே கற்புடைய மகளிரின் கடமை.

உல: மூடு வாயை. பெரியதோர் உண்மையைப் புதி தாகக் கண்டு பிடித்துக்கொண்டாய் நீ. இல்லையோ?

வள்: அம்மா! ஏனம்மா சினக்கின்றீர்? நான் சொன்ன தில் ஏதும் பிழையும் உண்டோ? உங்களுக்குத் தொண்டு செய்கின்றேன். உங்கள் நன்மைதான் என் வாழ்வு என்று நானிருக்கின்றேன். நிமில்போல உங்களைத் தொடர்ந்து இந்த அடவியில் வந்திருக்கின்றேன். என்மேல் ஏன் எரிந்து விழுகின்றீர்? நான் என்ன பிழை செய்தேன்? (அழுகின்றார்.)

உல: நான் ஏதோ என் கவலையில் எரிந்து விழுங்கு விட்டேன். வள்ளியம்மா! ஏனம்மா அழுகின்றார்? நான் தெரியாமற் சொல்லிவிட்டேன். அதைப் பொருட்படுத்தாதே. (அழுகின்றார்.)

வள்: உங்களுடைய இன்பதுன்பம்தான் என் இன்பதுன் பம். கண்பரின் இன்பதுன்பத்தில் இரண்டறக் கலப்பதுதான் உண்மையான நட்பு. (மேலும் அழுகின்றார்.)

உல: வள்ளியம்மா! நான் அதனை எப்போதாவது மறுத்துள்ளேனே? இந்த உலகுடைநாயகி எப்போதாவது உன்னை நம்பாமல் நடந்ததுண்டோ? இன்று என் உள்ளத்தைப் பெரியதோர் பாரம் அழுத்துகின்றது. (அழுகின்றார்.)

வள்: அப்படியானால் அதனை எனக்குச் சொல்லத்தான் வேண்டும். இயலுமானால் அதனை நான் தீர்த்து வைப்பேன்.

உல: இப்பொழுது சொல்ல நேரமில்லை. அதோ! மன்னர் பெருமான் வருகின்றார். நீ சற்றுத் தள்ளிகில். (வள்ளியம்மை தள்ளிப்போகின்றார்.)

பர: (உள்ளேவந்துகொண்டு) தேவி! எமக்கு மேலும் நற்செய்தி வந்துள்ளது. விரைவில் யாழிப்பாணத்தரசிற்கு விடுதலை கிடைக்கும். வெற்றி முரசு ஒலிக்கும். வெண் சங்கம் முழங்கும்.

உல: உங்களுக்கு மணிமுடி கிடைக்கும். வெண்கொற்றக் குடைக்கீழ் இருந்து அரசாள் மற்றொருத்தியையும் தேடிக்கொள்ளலாம்தானே.

பர: தேவி! உங்கள் பேச்சு எனக்கு எள்ளளவேனும் விளங்கவில்லையே. என்ன சொல்லுகின்றீர்?

உல: எப்படித்தான் விளங்கும்? உடல் இங்கே; உயிர் அங்கே. ஆசையும் கேசமும் அங்கே; அறுசவை உண்டி இங்கே. இல்லையோ?

பர: செய்த பிழையைப் பொறுப்பாய். இந்த விடுதலைப் போராட்ட வெறியில் உன்னை மறந்துவிட்டேன். வேறு ஒன்றும் இல்லை. எல்லாம் எம் நன்மைக்குத்தான்.

உல: என்னை முற்றும் முழுதாக மறந்துவிடவீர். அதனைத் தான் நான் மன்றுட்டமாகக் கேட்கின்றேன்.

பர: நான் மறந்தாலும் என் கெஞ்சம் மறக்காது. அங்கே பாருங்கள், தேவி! இந்த நடுக்காட்டில் என் பணியாளன் அலைந்து உங்களுக்காகத் தேடிவந்த வாழைப்பழக் குளியில் கடுவன் கைவைத்துப் பிடுங்குகின்றதே.

உல: அந்தக் காட்டு மந்திக்குள்ள அறிவு நாட்டை ஆளும் மன்னாலுக்கு இல்லை. கடுவன் பழத்தை எடுத்துக்கொண்டு போய்த் தனது பெட்டைக்கும் குடியிருப்பு கொடுத்துத் தின்றது.

பர: நல்லது. நானும் அதனை வியப்புடன் பார்த்தேன். ஆனால் கடுவனைப் பார்த்துப் பெட்டை ஆதரவுடன் ஏதோ சொல்லுகின்றது. அது ஏன் உங்கள் கண்ணரில் விழாதாம்?

உல: (அழுதுகொண்டு) என்னை மறக்க எப்போது கற்றுக் கொண்டார்? பெண் என்னும் கொடியைப் பொலிந்து பூக்கச் செய்வது ஆணின் அன்பு. அந்த அன்பைப் பெற்று இழுத்த வள் ஒருபோதும் வாழவிரும்பாள். (அழுகின்றன்.)

[இவர்களுடைய பேச்சைக் கலைத்துக்கொண்டு பெரியதோர் குள்ளுவருகள் இருக்கின்றன.]

பர: இதேது, சண்டை முண்டு விட்டது.

(எதிர்நாயகத்தின் குரல்) பதரே! என்னடா வெடி வெடிக்கத் தான் இங்கு வந்தாயோ? இதோ வெடியை வைத்துக்கொண்டு தானே வீரம் பேசுகின்றாய்! எங்கே பார்க்கலாம், உன் திறமையை.

[போர்த்துக்கேயே வீரன் சேவியரும் பெண் வேடத்தில் நின்ற எதிர்நாயகமுதலியும் ஒருவரோடொருவர் மல்லுக் கட்டிக்கொண்டு வந்து வீழ கின்றனர். சேவியரின் கையிலிருந்த துப்பாக்கியை எதிர்நாயகம் பிடுங்கி எடுத்துவிட்டார். அப்போது அவரின் தலையிலிருந்த போலிக்குடுமி கிலத்தில் விழுகின்றது.]

எதி: சரி, பறங்கிப்பயலே! நீ இப்பொழுது ஆயுதமின்றி நிற்கின்றாய். கேருக்கு நேராக வா. தோள் வலிமையைக் காட்டு. சற்று மற்போர் செய். (சேவியர் தனிநாயகத்தின் காலிலே வீழுங்கு சரஞாக்கி அடைகின்றன.) மன்னர் பெருமானே! இந்தப் பறங்கி என் பெண்வேடத்தைக் கண்டு ஏமார்த்து தகாதபடி நடக்கத் தலைப்பட்டான். இந்த நடுக்காட்டிலே இவனுக்கு என்ன வேலை? இவன் எதிரியின் ஒற்றன்.

பர: நல்லது, இவனை விசாரணை செய்வோம்.

(அப்பொழுது வரோதயசிங்கன் அங்கு வருகின்றன். பரராச்சேகரன் வரோதயசிங்கனைப் பார்த்து) இதனைச் சற்று விசாரியுங்கள். (பரராச்சேகரனும் உலகுடைநாயகியும் போகின்றனர்.)

வரோ: இது சற்று விசாரிக்கவேண்டிய அலுவல் இல்லை; இது பெரிய அலுவல், இவன் ஒற்றன். மன்னர் பெருமானைப் பிடிக்க வந்துவிட்டான். (சேவியரைப் பார்த்து) பேய்! உள்ளதைச் சொல். எத்தனையேர் வந்திர்கள்? எப்படி வந்திர்கள்? (பல மாக அடிக்கின்றன.)

சேவி: (நடுங்கிக்கொண்டு) மூன்றுபேர் வந்தோம். இருவரைக் காட்டானை அடித்துக் கொன்று விட்டது. நான் மாத்திரம் தப்பித்துக் கொண்டேன்.

வரோ: உண்மைதான் சொல்லுகின்றாயோ?

(மீண்டும் அடிக்கின்றன. சேவியர் கடுங்குகின்றன.)

வைர: (உள்ளே முரசுடன் வந்து) இவன் நடுங்குகின்றதும் தாளத்திற்குத்தான். எங்கே தொடர்ந்து நடுங்கு பார்க்கலாம். (முரசை எடுத்துக் கேட்கியாக மெல்ல அடித்துக்கொண்டு) வேதாளத்திற்கு ஏற்ற தாளம். தத்திம் ... தத்தினை ... தத்தினை ...

வரோ: காட்டானை அடித்தனை என்ன நடந்தது? மறைக்காமற் சொல்.

சேவி: நான் யானைக்குத் தப்பி ஓடிவந்தேன். வரும் போது வழியில் ....

வைர: இந்த மனிதக் கரடியின் கையிலே சிக்கிக்கொண்டாய். (சிரித்துவிட்டு, மரக்குறியில் இருந்து வாழைப்பழத்தை உரித்து “மடமட” என உண்கின்ற எதிர்நாயகத்தைக் காட்டுகின்றன.) மகனே! வெளிவேடத்தைக் கண்டு மயங்காதே.

வரோ: இவனைப் பிடித்துக் கட்டிவை. இல்லை. காட்டானை அடித்ததாக இவன் சொல்லுகின்ற இடத்திற்குக் கூட்டிச்செல்.

இவன் சொல்வது உண்மையானால் பிரேதம் இரண்டையும் அப்புறப்படுத்துவீர். வேறு பறங்கியர் தொடர்ந்து வந்தால் அடையாளம் ஒன்றும் தெரியக்கூடாது.

(சேவியரை எதிர்காய்கழும் வைரவனும் பிடித்துக் கட்டிக்கொண்டு போகின்றனர். அவர்களைத் தொடர்ந்து வரோதயசிங்கனும் போகின்றார். அதேகேரத்தில் பரராசகேகரமும் உலகுடைநாயகியும் வருகின்றனர்.)

பர: எங்களுடைய பேச்சைக் குழப்பிக்கொண்டு அந்தப் பறங்கி வந்துவிட்டான். ஆனால் அன்பைப் பெற்று இழந்த வன் ஒருபோதும் வாழ வீரும்பாள். இல்லையோ? விளக்கமாகச் சொல், என்னான்பே! என்னைக் கொல்லாமற் கொல்ல வேண்டாம்.

உல: (வெட்கி காணிக்கொண்டு) நான் ஏதோ தெரியாத்தன மாக உள்ளவிட்டேன். இனிக் குரங்குப் பிடியாகப் பிடித்துக் கொள்ளுவீர்.

பர: தேவிதானோ எனக்குக் குரங்கின் கறையைச் சொன்னார். கோபத்தின் காரணத்தைச் சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும்.

உல: சொல்வதற்கு ஒன்றுமில்லை. இதோ இந்த யயிர்க் கற்றை எல்லாவற்றையும் சொல்லிவிட்டது. இதனை இவ்வள வோடு மறந்து விடுவீர். (பரராசகேகரம் மயிர்க்கற்றை, யை எடுத்து வைத்துக்கொண்டு பலமாகச் சிரிக்கின்றார்.) எதிர்காயகத்தின் மாறு வேட்டத்தைக் கண்டு ஏமார்ந்து விட்டேன்.

பர: (மேலும் சிரித்துக்கொண்டு) என்ன? எதிர்காயகத்தைத் தேவிக்குத் தெரியாதோ? வள்ளியம்மா! இங்கே வா அப்மா; விரைந்து வா.

வள்: (எட்டிப்பார்த்துவிட்டு) வந்துவிட்டேன், மன்னர் பெருமானே!

பர: வள்ளியம்மா! இங்கே பார். எமது நாட்டிலே பாட்டி மார் கதை சொல்லுவதுண்டு. செந்தமிழ்ப் புலவர் கதை புனைவு துண்டு. இங்கு இந்த மயிர்க்கற்றை கதை புனைந்து சொல்லுமாம். தேவியைக் கேள். (மூவரும் சிரிக்கின்றனர்.)

* * *

காட்சி III

[அதே குடிசவாயில். இருக்கைபோன்று கடைக்கு ஏடுக்கப்பட்ட மரக்குற்றிகளை வைரவன் வட்டமாக உருட்டி விடுகின்றன்.]

வரோ: (உள்ளே வந்துகொண்டு) இங்குதானே மந்திராலோ சனைக் கூட்டம் தொடங்கப்போகின்றது?

வைர: (கவலையுடன்) இங்குதான் நடைபெறும்.

வரோ: வைரவன், உள்ளதைச் சொல்; மறைக்காதே. உண் உள்ளத்தில் இப்பொழுது என்ன நினைவு தோன்றிற்று?

வைர: மன்னர் பெருமானுக்கு இந்தக் கதியோ?

வரோ: அரசுகட்டில் இருந்து ஐம்பெரும் குழாத்துடலும் எண்பேர் ஆயத்துடனும் உரையாடிய மன்னர் பெருமான் இன்று அரிந்தெடுத்த மரக்குற்றியிலிருந்து பேசுவதோ? இந்தக் காட்டில் அவருக்குக் கட்டியகாரர் கருங் குரங்குதான். இந்த வேதனையை இனி என்னும் பொறுக்கமுடியாது.

வைர: ஆனால், மன்னர்பெருமான் சிறிதும் கலங்காமல் அமைதியாக இருக்கின்றார்.

வரோ: அது கலக்கமின்மை என்று எண்ணுதே! எல்லையற்ற துண்பத்தினால் ஏற்பட்ட அமைதி அது. அலை மோதாவிட்டாற் கடலின் ஆழம் குறைந்துவிடுமோ?

வைர: (மரிருக்கையை உருட்டித் தள்ளிவிட்டு) உண்மைதான். மன்னர் பெருமான் தன் துக்கத்தை வெளிக்காட்டாமல் நடக்கின்றார்.

வரோ: என் இத்தனை இருக்கை? (என்னுகின்றார்) ஒன்று, இரண்டு, மூன்று, நான்கு, நான்கும் நான்கும் எட்டு.

வைர: இன்று வன்னிமைத் தலைவர் சிலரும் கண்டிக் காட்டு மன்னனின் பிரதானியும் வருவார் என எதிர்பார்க்கின்றோம்.

வரோ: இந்த ஈழத்து மக்கள் ஒன்றுபட்டெடுந்தால் பறங். கிப் படையை வேரோடு அழித்துவிடலாம். ஒற்றுமை உண்டா னால் நாடு உயரும். நாடு உயர்ந்தால் நாமும் உயர்வோம். நாடு நலிந்தால் நாமும் நலிவோம். கண்டி இராச்சியமும் யாழ்ப் பாண இராச்சியமும் ஒன்றுபட்டால் .....

வைர: உண்மை. ஒத்துக்கொள்ளுகின்றேன். ஆனால், உங்களுடைய பேச்சு, “குதிரைக் கொம்புள் விளைந்த மணி கொண்டுவா” என்ற கதையாக இருக்கின்றது.

(அப்பொழுது பராசரேகரன் உள்ளே வருகின்றார். இருவரும் வழி விலங்கி சிற்கின்றனர்.)

பர: வன்னிமையார் வருவார் என்ற நம்பிக்கை எனக்கில்லை. கண்டி நாட்டு மன்னானுக்கு எதிர்பாராத் தொல்லை ஏற்பட்டுள்ளது.

வரோ: ஆனால், அவர்தானே எம்மைச் சந்திக்கவிரும்புவ தாகச் செய்தியனுப்பினர்.

பர: அனுப்பினது உண்மைதான். ஆனால், பறங்கியரின் பலம் கூடிவிட்டால் அவர் பேசாமலிருந்து விடுவர். வன்னிமைத் தலைவர் வரமாட்டார்.

வைர: அவர் வராவிட்டால் நமக்கு என்ன? நாம் எம் அலுவலைக் கவனிப்போம்.

(அப்பொழுது எதிர்நாயகமுதலீ உள்ளே வருகின்றார்.)

எதி: மன்னர் பெருமானே! எமக்கு மேலும் நல்ல செய்தி கிடைத்துள்ளது. குருகுலத் தலைவர் எமக்கு உதவி தருவதாக ஒலையனுப்பியுள்ளனர்.

வரோ: பொறுத்தார் புவி ஆள்வார். எமக்குத்தான் இறுதி வெற்றி.

வைர: எட்டுத்திக்கும் வெற்றிமுரசம் கொட்ட கான் இருக்கின்றேன்.

எதி: வன்னியரும் கண்டி நாட்டாரும் இங்கு வருவார் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இல்லை.

வரோ: அவர் வந்தால் நல்லது. வராவிட்டால் இன்னும் நல்லது. ஆலமரத்தின் நிழலில் கிளி இளைப்பாறும். கிளியின் நிழலில் ஆலமரம் இளைப்பாறுவதில்லை.

எதி: மன்னர் பெருமானே! தங்களை உயிருடன் பிடித் துத் தருபவர்களுக்கு முன்னர் இருபத்தையாயிரம் பொன் தருவதாகப் பறங்கி தெரிவித்தான். இப்பொழுது அதனை ஆம்பதாயிரமாகக் கூட்டியுள்ளானும்.

வரோ: எத்தனையாகக் கூட்டினாலும் நமக்கென்ன? ஆனால் நாமும் கட்டுக்காவலாக இருப்போம். எமக்கு உதவியாகக் குருகுலத் துணைப்படை விரைவில் வந்து சேரும் இங்கு.

வைர: மன்னர் பெருமானே! தங்கள் சையிலிருந்த இராச்சிய முத்திரை பொறித்த மோதிரத்தைக் காணவில்லையே!

பர: சையில் இருந்ததே! இப்பொழுதுதான் காணவில்லை.

எதி: தேடிப் பாருங்கள். பரம்பரை பரம்பரையாக வந்த பொருள் அது.

வைர: ஒருவேளை நாம் இங்கு சிறையிற் பிடித்து வைத்த பறங்கிதான் எடுத்திருப்பானே?

வரோ: பட்டம் இழங்கோம்; பதவி இழங்கோம்; பிறக்கதாய்க்கடை இழங்கோம். அதற்கு ஒரு கவலையையும் காணவில்லையே! துரும்பிற்கு சிகரான இந்த மோதிரத்திற்கு எத்தனை ஆரவாரம். துரும்பு பெரிதோ? தூண் பெரிதோ?

பர: எல்லோருமாக அதனைப் பார்த்தெடுத்துத் தங்குவிடுவீர். அதுமட்டுமன்று. என் உள்ளத்தில் வேறும் ஒரு கவலை இருக்கின்றது.

எதி: அதனைச் சொல்லுங்கள் மன்னர் பெருமானே.

பர: அரசனுக்குரியவை ஈம்பெரும் குழுவும் எண்டேபர் ஆயும். வீவீர் எனக்குத் துணையாக இருக்குப்போது கவலையேது? மார்க்மிமாதத் திருநாள் வரப்போகின்றது.

எதி: ஒ! அதுவோ! உங்கள் உயிருக்குமிரான வரோதய சிங்கமுதலியார் அதற்கு ஏற்பாடு செய்கின்றார். இந்தக் காட்டில் கருங்கல் ஒன்றை எடுத்துச் சிவலிங்கத்தைக் கடைந்து முடித்து விட்டார்.

பர: (வரோதயசிங்கத்தைப் பார்த்து) நண்பா! என் விருப்பத் தைக் குறிப்பாலுணர்ந்து உழைக்கும் உணக்கு ஈரன் என்ன கைம்மாறு தருவேன்? ஏன், எம் அரண்மனை அந்தணர் அருடு சலத்தை இங்கு அழைப்பித்தால் என்ன?

வரோ: வேண்டாம். கண்ணப்பன் வணங்கியதுபோல நாழும் எம்பெருமானை இந்தக் காட்டிலே வணங்கினால் என்ன?

பர: என் விருப்பத்தைச் சொன்னேன். இனி உங்கள் விருப்பம்.

வரோ: கல்லது, இன்றைக்கே அவரை அழைப்போம். உங்கள் விருப்பம்தான் எம் விருப்பம்.

எதி: அந்தப் பொறுப்பை எம்மிடம் விடுவீர். சேலைகட்டிய மாதார நம்பினால் எல்லாம் நடக்கும். (சேலையை எடுத்ததின் மாறுவேடத்தைப் புனைகின்றார்.)

காட்சி - IV

[அதே குடிசை, வரோதயசிங்கம் பரபரப்பாகச் சிவலிங்கம் ஒன்றை வைத்துத் துடைத்துத் தப்புரவாக்குகின்றார். “கண்ணப்பன் ஒப்பதோர்” என்ற திருவாசகம் அவர் வாயிலிருந்து இளம்புகின்றது. பரராசுசேகரமும் உலகுடைதேவியும் உள்ளே வருகின்றனர்.]

பர: என் மெய்ப்பாதுகாவலர் இப்பொழுது சிந்தியாக மாறிவிட்டார். (வரோதயசிங்கம் எழுங்கு கிற்கின்றார்.)

உல: நீங்கள் யாழ்ப்பாணத்தரசனால் இவருக்கு என்ன பதவியைக் கொடுக்கப் போகின்றீர்? அமைச்சர் பதவியோ? அல்லது ஆயன்ச் சிற்பிப் பதவியோ?

வரோ: எனக்கு எந்தப் பதவியும் வேண்டாம். நான் இந்தக் காட்டிலிருந்து கடும் சோங்பு நடத்த உத்தரவு தந்தாற் போதும்.

உல: காம் உத்தரவு தருவோம். ஆனால், வேறு யாரும் உத்தரவு தர மறுத்தால் என்ன செய்யலாம்?

வரோ: எனக்கு முதலாவது எச்மான், ஆடும் தில்கையம் பலவன். இரண்டாவது எச்மான், மன்னர் பெருமான். நான் வேறு எவருக்கும் தொண்டு செய்யேன்.

உல: வேறு யாராவது உமக்குத் தொண்டு செய்ய முன் வக்கதால்.... ?

வரோ: அப்படி எவரும் இருப்பதாக எனக்குத் தெரியாது. இருந்தால் அதைப் பின்னர் பார்க்கலாம்.

பர: அந்தார் அருணைசலம் இன்னும் வரவில்லையே. அதுதான் எனக்குக் கவலையாக இருக்கின்றது.

வரோ: இல்லை எப்படியென்றாலும் எதிர்நாயகம் கூட்டிக் கொண்டு வங்குவிடுவார். அதுபற்றிக் கவலை வேண்டாம். எம் பெருமான் மெய்யன்பார் ஒருபோதும் கைவிடமாட்டார். நம் பினவர் நவிந்தலில்லை.

பர: எதிர்காலத்தைப்பற்றி எனக்கு அதிகம் நம்பிக்கை இல்லை. அன்று அரசமுத்திரை பொறித்த மோதிரத்தை இழந்தேன். நங்கு முத்திரை பொறித்த உடைவாணை இன்று இழந்துவிட்டேன். இவையெல்லாம் நல்ல அறிகுறியல்ல.

ஐல்: (தடுக்கிட்டுக்கொண்டு) என்ன? உடைவாணை இழந்து விட்டார்களோ? ஆடும் தில்லையம்பலவன் தான் எம்மைக் காப் பாற்ற வேண்டும். யாராவது இந்தப் பொருள்களைத் திருடுகின்றார்களோ?

வரோ: இந்த நடுக்காட்டிலே கம்மைத்தவிர யார் இங்கு இருக்கின்றனர்? மன்னர் பெருமானின் மோதிரம் அவர் ஆற்றிலே குளிக்கும்போது கழன்று விழுந்திருக்கும். உடைவாணை மன்னர் பெருமான் வைத்துவிட்டு வரக் குருகு எடுத்துக் கொண்டு போனாலும் போயிருக்கும். மந்திக்கூட்டத்தின் தொல்லை இங்கு பெரும் தொல்லை. என்ன செய்யலாம்.

பர: இனிபென்றாலும் கவனமாக இருப்போம். சரி, ஆற்றங் கரைக்குச் சென்று காலீக்கட்டனைக் கழித்து வருவோம் (பரராசஶோனும் உலகுடைதேவியும் போகின்றனர். வள்ளியம்மை வந்து கூட்டுமாறு ஒன்றை எடுத்துக் கூட்டத் தொடங்குகின்றார்.)

வரோ: (சிவலிங்கத்திலுள்ள தூசைத் தடைத்துக்கொண்டு) சற்று மெதுவாகக் கூட்டினால் நல்லது. தூசு கிளம்புகின்றது.

வள்: மன்னிக்கவேண்டும். தெரியாமற் செய்துவிட்டேன். இனிக் கவனமாகக் கூட்டுகிறேன். தூசு கிளம்பும் என்பதை மறக்கே போய்விட்டேன்.

வரோ: (நகைத்துவிட்டு) விளக்குமாற்றிலிருந்து தூசதானே கிளம்பும். தூசுக்குப் பதிலாக மகரந்தப் பொடியோ கிளம்பும். (மேலும் நகைக்கின்றார்.)

வள்: என் பிழையைப் பொறுத்துக்கொள்வீர்.

வரோ: நான் பிழையிடிக்கும் நோக்கத்துடன் சொல்ல வில்லை. பெண்களுடன் பேச்கக் கொடுப்பது தனிக்கை. (வள்ளியம்மை உள்ளே போகின்றார்.) இதேது தொல்லை. இந்தப் பெண்

வந்ததும் வராததும் சீறிக்கொண்டு போகின்றதே. பெண்கள் இப்படித்தான். ஏதற்காக, எப்போது, என் கோபங்கொள்ளுவார் என்று அவர்களைப் படைத்த பிரமனுக்கே தெரியாது.

வள்: (உள்ளே சட்டியில் தண்ணீரைக் கொண்டுவந்து தெளித்துக் கொண்டு) பிரமனுக்குத் தெரியாமல் இருந்தால் இருக்கட்டும். உங்களுக்குத் தெரிந்திருந்தாற் போதும். அதுதான் நீங்கள் என்னிடம் பேச்கக் கொடுப்பதில்லையோ? (நீரைத் தெளிக்கின்றார்.)

வரோ: பேசுவதற்கு என்னதான் இருக்கின்றது? உங்குக்கும் எனக்கும் கோபமும் இல்லை; உறவும் இல்லை. நட்பும் இல்லை; பகையும் இல்லை. வாள் ஏந்துவது என் வேலை. அறுசுவை அடிசில் ஆக்குவது உங்கள் வேலை. (குளிந்து பார்த்துவிட்டு) ஏன் சட்டியிலே உள்ள நீரைத் தெளித்தாற் போதாதோ? பின்னர் ஏன் கண்ணீர்த் துளிகளையும் மணிமணியாக அள்ளிச் சொரிகின்றீர்கள்!

வள்: மெதுவாகப் பேசுங்கள். யாராவது கேட்டுக் கொண்டு வந்தால். சரி, கான் அழவில்லை. (சிரித்துக்கொண்டு) நான் ஒன்று கேட்கட்டுமோ?

வரோ: (நகைத்துவிட்டு) நல்லது, கேளங்கள். இப்பொழுது மழையைப் பொழியும் கார்மேகம் உங்கள் முகத்திலிருந்து அகன்றுவிட்டது. பனித்திரைக்குள் இருந்துகொண்டு பகலவன் முகத்தைக் காட்டுவதுபோலச் சிரிக்கின்றீர்கள்.

வள்: உங்களிடம்தானே வாள் ஒன்றிருக்கின்றது. பின்னர் ஏன் மன்னர் பெருமானின் உடைவாணையும் எடுத்து வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றீர்கள்?

வரோ: (துள்ளப்பாய்ந்துகொண்டு) ஜயோ! அம்மா! தாயே! எப்படியம்மா அதனைக் கண்டு பிடித்தீர்கள்?

வள்: நான் அம்மா, தாய் இல்லை. வயது அதிகம் போக வில்லை. இப்பொழுது உங்கள் ஆண்மை மிக்க அழகுமுகத்தில் ஏன் கருமேகம் கவிஞ்ஞவிட்டது?

வரோ: கும்பிடுகின்றேன்; கெஞ்சிக் கேட்கின்றேன். நான் எடுத்ததென்று உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?

வள்: (சிரித்துவிட்டு) என்னை ஏன் கும்பிடுகின்றீர்கள்? சிவ ஸிங்கத்தைக் கும்பிடுங்கள்.

வரோ: மன்னர் பெருமானிடம் இதனைத் தெரிவித்து விட்டார்களோ?

வள்: (தயக்கத்துடன்) இல்லை, இல்லை. சொல்ல உள்ளம் ஒருப்படவில்லை.

வரோ: உங்களைக் கெஞ்சி மன்றுடிக் கேட்கின்றேன். நான் எடுத்த இடத்திலே அதனைத் திருப்பி வைத்து விடுகின்றேன். அதுவரையும் சொல்லாதீர்.

வள்: சொல்வதற்கு முன்னர் உங்களைக் கண்டு ஒருமுறை கேட்கவேண்டும் என கிணைத்தேன். பேசப் பயமாக இருந்தது.

வரோ: ஏன்? நான் என்ன புலி, சிங்கமோ?

வள்: புலி, சிங்கம் என்றால் நான் பயப்படமாட்டேன். உங்களிடம் எப்படித் தனியாகப் பேசுமுடியும்? எப்படி என்றாலும் உங்களைக் கேட்காமல் மன்னர் பெருமானிடம் சொல்வதில்லை என்று முடிவு செய்துவிட்டேன். சொன்னால் அவர் உங்களைத் தண்டித்தாலும் என்றபயம் என் உள்ளத்தைப் பீடித்தது. அதனாலே அழுதும் விட்டேன்.

வரோ: எனக்காகக் கவலைப்படவும் ஒருவரிருக்கின்றார். கேட்கக் காது குளிர்கின்றது. இந்தச் சிவலிங்கத்தின்மீது ஆணை. நான் அந்த வராகைக் கெட்ட நோக்கத்துடன் எடுக்கவில்லை. இந்த அலுவலை எவருக்குஞ் சொல்லமாட்டேன் என்று சத்தியஞ் செய்து தாருங்கள். அப்படியென்றான் என் உள்ளம் அமைச்சிப்படும்.

வள்: பெண்களிடம் ஆண்கள் பேசுவதும் தனிக்கலை. பேசத் தொடங்கிவிட்டால் முடிக்கழுடியாமல் தத்தளிப்பதும் தனிப்பெரும் கலை.

வரோ: அம்மா! ஆண்டவன் உங்களுக்கு அருள்புரி வான். உறுதி செய்யுங்கள்.

வள்: எனக்கு ஆண்டவன் அருள் செய்வான். எனக்கும் அருள் உண்டு. ஆனால், நான் ஒருபோதுஞ் சொல்லமாட்டேன்.

வரோ: சிவனாறிய என்று சொல்லி உறுதி செய்யுங்கள்

வள்: நான் சிவனைக்கொண்டு சத்தியஞ் செய்யமாட்டேன். அப்படி வழக்கம் எமக்கில்லை.

வரோ: பின்னர் எதனைக்கொண்டு சத்தியஞ் செய்வீர்?

வள்: ஆணையிடமாட்டேன். என்னை நம்புங்கள்.

வரோ: கல்லது, அப்படியே. இந்தக் கதை வெளியானால் உடனே காட்டாற்றில் விழுந்து இறப்பேன்.

வள்: ஐயோ! அப்படி ஒன்றுஞ் செய்துபோடாதீர். நான் சொல்லமாட்டேன். உங்கள்மீது எனக்கு மட்டில்லாத நம் பிக்கை உண்டு. பிழையான எதையும் செய்யமாட்டார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். அதனாலேதான் உங்களை நம்பி ணேன்.

வரோ: என்னைப்பற்றி அதிகமாகத் தெரிக்குவைத்து விட்டார்கள். என் வாழ்விலே என் அன்னையைத் தவிர வேறு எங்கப் பெண்ணையிடமாவது கெஞ்சிப் பேசியது கிடையாது.

வள்: உங்களுக்கு இப்போது வயது ஜம்பது இல்லையோ?

வரோ: இல்லை, இல்லை. இருபத்தெட்டு.

வள்: அப்படியானால் கெஞ்சிப் பேசுவேண்டிய காலம் வரும்.

வரோ: வரும் என்றதானே சொல்லுகின்றீர். அது ஒரு போதும் என் வாழ்விலே வராது. அதற்கு இடம் இல்லை.

வள் : (அழுகையை அடக்கிக்கொண்டு) அப்படியே இருக்கட்டும். நல்லது; அதுதான் நல்லது.

வரோ : அதற்கு ஏன் அழவேண்டும்? தயவாகக் கேட்கின்றேன். என்னை இப்படிக் கலக்காதீர்.

வள் : நான் கலங்கவில்லை. என் கண் கலங்கிறது. அதற்காக மற்றவர் ஏன் கலங்கவேண்டும்? மன்னர் பெருமாளிடம் நான் அதனைச் சொல்லாவிட்டால் உங்கள் அலுவல் முடிந்து விட்டது. அவ்வளவுந்தானே? அத்துடன் என்னை உங்களுக்குத் தேவையில்லை.

வரோ : நான் முரட்டுப் போர்வீரன் என்பதுதான் உங்கள் முடிவு. கற்பாறைக்குள் தண்ணீர் ஊற்றெடுப்பதுபோல என் முரட்டு உடலுக்குள் மெல்லிய கெஞ்சுண்டு. நான் போர்வீரன். அபாயத்தைத் தழுவுபவன். மரணத்தின் விழிம்பில் கம்பங் கூத்தாடுபவன். எனவே, என் உணர்ச்சியைச் சாம்பராக்கி விட்டேன். கெஞ்சை மரமாக்கிவிட்டேன்.

வள் : நீங்கள் எதனையும் செய்யலாம். ஆனால், என் உள்ளத்தின் உணர்ச்சியை ஒன்றுஞ் செய்யமுடியாது. மலையில் ஊற்றெடுத்த ஆறு ஒடியே தீரும்.

வரோ : என்னால் இனி ஒன்றுஞ் சொல்லமுடியாது. உங்கள் உதவியை நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன். இறுதி முச்சு இருக்கும் வரையும் மறவேன்.

வள் : என்னால் உங்களையே மறக்க முடியாது. நெஞ்சிலிருந்து நினைவு நீங்காது.

வரோ : ஆண்டவன் என்னையும் இப்படிச் சோதிச்சின்றுன். எனக்கு மரணம் இன்றைக்கோ நாளைக்கோ ஏற்படலாம். போர்க்களாம் என்னை “வரவா” என்ற அகமுக்கின்றது. மலைச் சாரலிலிருந்து உருஞும் பாறைக்கு முன்னால் நிற்கலாயோ?

வள் : காலையில் மஸர்ந்த தாமரை மாலையில் வாடுகின்றது. அதற்காக எவரும் தாமரையை வெறுப்பதும் உண்டோ?

வரோ : நல்வாழ்வு வாழவேண்டியவர் வாழ்ந்தே ஆகீவன்றும். பிறர் வாழவைக்கண்டு அகமகிழ்வதுதான் பண்டு. அதனாலேதான் .....

வள் : ஒருவரின் அன்பு பெரிதோ? பண்பு பெரிதோ?

வரோ : அதற்கு என்னால் மறுமொழி கூறமுடியாது. அந்த ஆற்றல் எனக்கில்லை. ஆனால், அன்பில்லாமல் பண்பு சிறகாது. சரி, இந்த இடத்தைக் கூட்டுங்கள். மன்னர் பெருமான் வரப்போகின்றார். எடுத்த வேலையை முடியுங்கள். (வள்ளீயம்மை நல்கிழாக வீளக்குமாற்றைப் பிடிக்கின்றார். வரோதயசிங்கன் சிறித்துவிட்டு) நான் கூட்டுகின்றேன். ஆறுதலாக இப்படி இருங்கள்.

வள் : உங்களுக்கு அருகில் இருப்பதே ஆறுதல். நானே எல்லாவற்றையுஞ் செய்வேன். (கூட்டுகின்றார்.)

காட்சி V

[அதே குடிசை. சிவலிங்கம் அப்படியே இருக்கின்றது. பூசைக்கு வேண்டிய பூ, பழம் முதலியவைகளிருக்கின்றன. பரராசுசேகரனும் உலகுடை தேவியும் உள்ளே வருகின்றனர்.]

உல: எங்கே? வரோதயசிங்கனைக் காணவில்லையே!

பர: ஏதாவது அலுவலைக் கவனிக்க ஒடித்திரிவார். அவரைப்போல என்மீது எல்லையற்ற அன்பு கொண்ட ஒருவரைக் காணமுடியாது. சிறுவயது தொட்டு நாமிருவரும் ஒருமித்துத் தான் வளர்ந்து வருகின்றோம். எங்கள் தோற்றமும் சாயலும் கிட்டத்தட்ட ஒரே மாதிரித்தான்.

உல: நான் அதனை மறுத்துப் பேசவில்லை. உடைவாள் களவு போய்விட்டது என்றாலும் அவரின் முகஞ் சுண்டிவிட்டது. அவருக்குத் தெரியாமல் அது எப்படி மறைந்திருக்கும்?

வரோ: யாரைக் குறை சொன்னாலும் சொல்லாம். ஆனால், என் உயிருக்கு உயிரான கண்பனைப்பற்றி யாரும் எதுவும் குறையாகப் பேசப்படாது!

உல: எனக்கு மாத்திரம் உங்கள் நன்மையிலே நாட்டம் இல்லையோ? சகுனப்பிழை ஏற்பட்டால் நான் எப்படிப் பொறுமையாக இருக்க முடியும்? கேற்று இந்த வாகை மற்ற திலே இடியேறு விழக் கணவு கண்டேன்.

பர: மருண்டவன் கண்ணுக்கு இருண்டதெல்லாம் பேய். எனக்கு இந்தச் சகுனத்தில் கம்பிக்கை இல்லாமற் போய்விட்டது. நான் பிறக்க அன்று மன்னுரை ஆயிரமாயிரம் முத்துச் சிப்பிகளும் வலம்புரிச் சங்கும் அகப்பட்டனவாம். ஆனால், இப்பொழுது என் வாழ்வு.....

உல: உங்களுக்கு என்ன குறை? அடவியில் வாழ்ந்தாலும் அரசு மரியாதையுடன் வாழ்கின்றிர்கள்.

பர: எனக்கு அரசு மரியாதை வேண்டாம். இந்த அடவியில் அமைதியாக வாழ்ந்தாற் போதும். அரண்மணை, வாழ்வில் எத்தனை ஆடம்பரம்? எத்தனை போட்டி பொருமை; வீண் வேடிக்கை, கேளிக்கை. இந்த அடவியில் நிலவும் அமைதியில் ஆண்டவனைக் காணகின்றேன். ஆதுவே போதும்.

உல: ஏன் சட்டநாதர் கோயிலில் ஆண்டவன் இல்லையோ?

பர: யார் சொன்னது இல்லையென்று? ஆனால், நல்வாழ் விற்குப் பெரும்பதவி முட்டுக்கட்டை. பதவியிருந்தால் ஆணவும், ஆசை, தற்பெருமை எல்லாம் தாமாக வந்துவிடும்.

உல: பட்டம், பதவி, பெருமைக்காக உங்களை நாம் வாழ்ச் சொல்லவில்லை. யாழ்ப்பாணத்தரசின் எதிர்காலத்திற்காக வாழுங்கள் என்றுதானே கேட்கின்றோம். நீங்கள் பெருவாழ்வு வாழ்ந்தால் யாழ்ப்பாணத்தரச் வாழும். தமக்கெண் வாழாவிட்டாலும் பிறர்க்கெண் வாழவேண்டும்.

பர: அதனை நான் மறுத்துப் பேசவில்லை. ஆனால், எமது வீடுதலைப் போராட்டம் வெற்றிதருமோ? நாட்டை விடுதலை செய்யவேண்டும் என நாம் துடிக்கின்றோம். மக்கள் வீறுகொண்டு எழுகின்றனர். ஆனால் பறங்கியரின் பீரங்கிப் படைக்கு முன் அல் நாம் என்ன செய்யலாம்?

உல: போர்க்களத்து அலுவலைப்பற்றி எனக்கு அதிகம் தெரியாது. இந்தக் காட்டில் வாழும் பறவையும், விலங்கும் சுதங்கிரமாக வாழ்கின்றன. சுதங்கிரமான வாழ்வே இன்பம் தரும். சுதங்கிரம் எமது பிறப்புரிமை என்று என் தங்கையார் பல முறை சொல்லக் கேட்டிருக்கின்றேன்.

பர: சுதங்கிரம் எமது பிறப்புரிமை. சுதங்கிரம் எமது உயிர்ப்பு. சுதங்கிரம் எமது முச்சு. ஆனால், காட்டிக் கொடுக்கும் காக்கைவன்னியர் போன்றார் எம்மை வாழ விடமாட்டார். எம் இருதி முச்சிலும் சுதங்கிரம் ஒலிக்கவேண்டும்.

வரோ: (உள்ளே வந்துகொண்டு) காக்கைவன்னியரின் தொகை அணுவிலும் சிறிப்பு. மக்களின் அன்பும், ஆதரவும்,

அபிமானமும் எம்பக்கம்தான். பெருங்காற்றடித்தால் துருட்பு என்ன செய்யும்! (திருச்சிறை எடுத்துப் பூசிக்கொண்டு தன் துண்டை உத்திரவிட்டு) காட்டிக்கொடுக்கும் காக்கைவன்னியரைக் கதறி ஒடச் செய்வோம். பரதேதசிப் பறங்கியரை இருந்த கூடும் தெரி யாமல் பறக்கச் செய்வோம்.

[அப்பொழுது தொலையில் மணியோசை கேட்கின்றது. அதனைத் தொடர்ந்து “பைங்குவளைக் கார்மலரால் செங்கமலப் பைங்போதால் அங்கம் குருகினந்தால் பின்னும் அரவத்தால்” என்னும் திரும்பாவைப் பாடலும் கேட்கின்றது.]

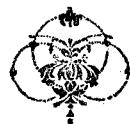
பர: அதோ, அந்தனர் அருணஞ்சலத்தின் குரல். அமைதி யாக ஆண்டவனைத் தொழுவோம் வாரீர்.

[அந்தனர் அருணஞ்சலம் மணியை அடித்துக்கொண்டு பொட்டலம் ஒன்றடன் வருகின்றார். அவருக்குப் பின்னால் எதிர்நாயகமுதலி சேலை ஒன் றைத் தோளிலே போட்டுக்கொண்டு பாடிப்பாடி வருகின்றார்.]

பர: (சிரித்துவிட்டு) வீடுதலீப் போராட்டம் முடிந்த பின்னர் இந்தச் சேலையை என்ன செய்யலாம்?

எதி: அதற்கும் திட்டம் உருவாக்கியுள்ளோம். பேடிக ஞங்குத் தக்க பரிசு. ஆண்மையின்றிப் பெண்மையுடன் வாழும் காட்டிக் கொடுக்கும் காக்கைவன்னியருக்கு இதில் ஒருபாதி சன்மானமாகும். மற்றப் பாதி பேடிப் பறங்கித் தளபதிக்குப் பரிசாகும்.

[அந்தனர் அருணஞ்சலம் பொட்டலத்தை அவிழ்த்துத் தீபதூபங்களை எடுத்து வைத்துக்கொண்டு மணியடிக்கின்றார்.]

காட்சி VI

[அதே குடிசையின் வாயில். மரக்குற்றி ஒன்றிலே இருக்குகொண்டு சிறு தடியை வரேராதபசிங்கம் ஆத்திரத்துடன் சீலித்தள்ளுகின்றார். வள்ளி யம்மை மெதுவாகப் பின்புறமாக வந்து அவ்விடத்தில் தாமரைப்படு ஒன்றை ஏறிகின்றார்.]

வரோ: (புகவ எடுத்துக்கொண்டு) இது என்ன?

வள்: தாமரைப் பூ.

வரோ: தெரிகின்றது. கடவுள் என்னை இப்படியும் சோதிக் கின்றார். அறிந்தும் அறிந்தும் ஏனம்மா கருங்கல்லிற் கலத்தை மோதுகின்றீர்?

வள்: ஒருபோதாயினும் என்னுடன் அன்பாகப் பேசினால் என்ன?

வரோ: அன்புடன் அமைதியாகத்தான் பேசுகின்றேன். வாழப் பிறந்தவர் பாழடைந்த கிணற்றிலே குதிக்கலாமோ?

வள்: என்ன? நீங்கள் பாழடைந்த கிணரே? அன்பும், அறிவும், அமைதியும், வீரமும் உங்களிடம் தேங்கிக் கிடக்கின்றன. மன்னர் பெருமான் தொடக்கம் முரசறையும் வள்ளுவன் வரை உங்கள் கற்பண்பைப் புகழாதார் இல்லை.

வரோ: அத்துடன் நீங்களும் எனக்குப் புகழ்மாலை ஒன்றைச் சூட்டுகின்றீர். அதனையும் யாம் பெருமையுடன் ஏற்கின்றேம்.

வள்: ஏற்றால் என்ன, ஏற்காவிட்டால் என்ன. எனக்கு ஒன்றும் இல்லை. என்னை உங்கள் உடமைப் பொருளாக்கி விட்டேன். முதலாவதாகத் தில்லையம்பலவன் காட்டும் வழி. இரண்டாவதாக அவ்வழியில் நடப்பதற்கு உங்கள் துணை.

வரோ: என் உள்ளத்தில் உள்ள உணர்ச்சியை நான் எடுத்துக் காட்டவில்லை. உண்மையைச் சொன்னால் உங்களை

நான் தெய்வமாக மதிக்கின்றேன். ஆனால், கடமை ஒன்றிருக்கின்றதே. சிறுவயது தொடக்கம் மன்னர் பெருமானின் தயவிலேதான் வளர்த்து வருகின்றேன். இப்பொழுது அவருக்கு ஆபத்துக் கூடிக்கொண்டு வருகின்றது. அவரின் மெய்ப் பாதுகாவலன் நான். கண்ணோ இமை காப்பதுபோல அவரைக்காக்க வேண்டும். என் வாழ்விலே காதலுக்கும் கலியானத்திற்கும் இடம் இல்லை. காதல் பெரிதோ? கடமை பெரிதோ? வாழவேண்டிய எழிலியைப் பாழாக்கி விடலாமோ?

வள்: நீங்கள் இல்லாவிட்டால் நான் வாழமுடியாது. அதுதான் என் முடிவு.

வரோ: ஏன் இந்தப் பிடிவாதம்? கண்ணே! என்னை மறந்துவிடு.

வள்: உங்களை மறப்பது இயலாத அலுவல். பெண்ணின் உள்ளும் மென்மையானது. அதிலே ஆழப் படிந்த உணர்ச்சி ஒருபோதும் அழியாது.

வரோ: செவிடன் காதிலே யாகை இசைக்காதே. குருகிற்குப் பூமாலை எதற்கு? என் திட்டம் இதுதான். இன்னும் ஒருவாரத்தில் நான் மாறுவேடம் பூண்டு யாழ்ப்பாணத்திற்குப் போவேன். அங்கு ஆபத்தான வேலை என்னை தீர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றது. தப்பி வந்தால் என் உயிரும், உள்ளும், உடலும் வேறு ஒருவருக்குஞ் சொந்தமாகா. மன்னர் பெருமானை அரசுகட்டில் ஏற்றிவிட்டு நாம் இருவரும் இந்தக் காட்டிலே ஒதுங்கி வாழலாம். சிவலிங்கத்தின்மீது ஆணை. இரிசி என்றிடம் இந்தப் பேச்சை எடுக்கக்கூடாது.

வள்: இனி நான் பேசுவதற்கு ஒன்றுமில்லையே. நீங்கள் இட்ட பணியை நிறைவேற்றுவதே என் வாழ்க்கையின் குறிக்கோள்.

வரோ: அப்படியோ? நல்லது. நான் திரும்பி வராவிட்டால் இனிது வாழவேண்டும்.

வள்: ஐயோ! அப்படி ஒன்றும் நடவாது. நீங்கள் கட்டாயம் திரும்பி வருவீர்கள். யாழ்ப்பாணம் போன்ற எனக்காக ஒரு உதவி செய்வீர்களோ? கீரிமலையில் குமாரத்தி பள்ளத்தில் என் பெற்றேர், உடன்பிறந்தோர் வாழ்கின்றனர். நான் நற்சகமுடையேன் என்று என் தங்கைத்திற்குத் தெரிவிப்பீர். அத்துடன் நீங்கள் யார் என்பதையுஞ் சொல்லலாம்.

வரோ: தவருமற் சொல்வேன். நான் யார் என்பதைப்பின்னர் சொல்லலாம்.

[அப்பொழுது வள்ளுவன் கவரவன் உள்ளே வருகின்றன். வள்ளி யம்மை ஒரு மூலையில் ஒதுங்கப் பார்க்கின்றார்.]

வைர: அவர் சொல்லாவிட்டால் நான் சொல்லுவேன். நானும் யாழ்ப்பாணம்தான் போகப்போகின்றேன். எல்லா அலுவல்களையும் முடிவாகப் பேசிக்கொண்டுதான் வருவேன்.

வரோ: ஏன் கவரவனுரே! ஜயனார் கோயில் மடைக்கு முரசு வாசிக்கிறதில்லையோ?

வைர: இதென்ன கேள்வி? ஜயனாரின் மடையிலே இந்த கவரவனின் முரசு கலகலத்துப் பேசும்.

வரோ: அப்படியானால் ‘கற்பூரம் கொழுத்த முன்னர் சன்னதமாடாதே’ என நான் சொல்லவும் வேண்டுமோ?

வைர: என் துரையே! இங்கு இந்த மெல்லிய பூங்கொடி உங்கள் ஆதரவிற்காக ஊசலாடுகின்றது. உங்கள் உள்ளத்தையும் நான் அறிவேன். வீணாக ஒருவரை ஒருவர் வாட்டி வதைக்காதீர். மாசுமறுவில்லாத இந்த மாணிக்கத்தை நினைத்தால் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து இங்கு வங்கு குதிக்கலாம்.

வரோ: அப்போது நான், என் பணி .....

வைர: மன்னர் பெருமான்கூட உங்களிருவரையும் கவனித்து வருகின்றார். அதோ அந்தத் தாமரைக்குளப் பக்கம்

போய்ச் சிறிது இருவரும் பேசிவிட்டு வாருக்கன். மெல்லிய நூங்காற்று அங்கு வீக்கின்றது. (இருவரும் அமைதியாக அவ்விடத்தை விட்டுப் போகின்றனர்.)

இளமைக்காகவே கடவுள் மனிதனைப் படைக்கின்றார். இளமையில் உள்ள நல்ல அனுபவம் முதுமையைப் பொலி வழக் செய்யும். காதலின்றி வாழ்பவர் நாதமிழந்த முரசு போன்றவர்.

[அப்பொழுது ப்ரராசசேகரன் உள்ளே வந்து தன் கைத் தடியினாலே வைரவணைத் தட்ட அவன் திடுக்கிடுகின்றார்.]

பர : வைரவனுரே! நீ சொல்வது முற்றிலும் உண்மை. காதலின்றி வாழ்பவர் நாதமிழந்த முரசு போன்றவர்.

வைர : (வணக்கிவிட்டு) உண்மை; மன்னர் பெருமானே! உண்மை.

பர : அது சரி. வரோதயசிங்கம் இப்பொழுது சரியாக உண்பதுமில்லை; உடுப்பதுமில்லை; உறங்குவதுமில்லை.

வைர : அதற்குக் காரணம் உண்டு. அன்பை ஏற்படதோ விடுவதோ என்பதுதான் அவரின் உள்ளத்தில் நிகழும் போராட்டத்தின் சாரம். அதைவிட எங்கள்நாட்டு விடுதலைப் போராட்டம் ஒருபுறம்.

பர : யார்? வள்ளியம்மையைத்தானே குறிப்பிடுகின்றார்கள்?

வைர : ஆமாம், மன்னர் பெருமானே. அவரேதான்.

பர : கல்லது. நாமே எல்லா அழுவலையும் கவனிப்போம்.

வைர : மன்னர்பெருமான் அரசுகட்டில் ஏறிய பின்னரே எல்லாவற்றையும் பார்க்கலாம் என முதலியார் கோன்பு பூண்டுள்ளார்.

பர : பாவம். கடமைக்காகக் காதலைப் பலியிடலாமோ?

உல : (உள்ளே வந்துகொண்டு) அந்தப் பாவம் உங்களுக்குத்தான். வள்ளியம்மா படும் வேதனையை இனி என்னாற் பார்த்துக்கொண்டிருக்க முடியாது.

வைர : இனி அவர் வேதனைப்படமாட்டார். துன்பத்தின் பின் இனபம்; இருட்டின்பின் நிலவு.

உல : அப்படியோ? நல்லது. உண்மை அன்பிற்கு அழிவில்லை. மாசுமறுவற்ற அன்பு வெற்றியடையும். ஏன் வள்ளுவ அரோ! அதனை முரசறந்து சொல்லமாட்டாரோ?

வைர : சௌல்லத்தானிருக்கின்றேன். நல்லூரிலே மன்னர் பெருமானை அரசுகட்டில் ஏற்றியபின்னர் வரோதயசிங்க முதலியாரின் திருமணம் நிகழும். யானை முதகிலிருந்து நான்தான் மாக்காரிற்குத் திருமண அறிவித்தல் கொடுப்பேன்.

காட்சி VII

[அதே குடிசை. நன்னிரவுவேலோ. வள்ளியம்மை சிவலிங்கத்தின் முன்பு வந்து குத்துவிளக்கேற்றி மீண்டும் வணங்குகின்றார். வரோதயசிங்கம் பின்புறமாக வந்து மரக்கிளை ஒன்றை ஏறிகின்றார்.]

வள் : (திடுக்கிட்டுக்கொண்டு) யாரிது? ஜேயோ! ஆய்ச்சி தாயே!

வரோ : (சிரித்துவிட்டு) குமாரத்தி பள்ளத்தாக்கிலிருக்கின்ற ஆய்ச்சி இங்கு எப்படி வருமுடியும்?

வள் : யார்? நீங்களோ? கெஞ்சு வளித்துவிட்டது. காட்டு மிருகமோ, கள்வரோ என்று நான் ஏங்கிவிட்டேன்.

வரோ : ஏன்? இந்த நன்னிரவில் இங்கு வந்த காரணம் என்ன?

வள் : திக்கனு ஒன்று கண்டேன். திடுக்கிட்டெழுங்கேன். எம்பெருமானைக் கும்பிடலாம் என எண்ணி இப்பொழுதுதான் இங்கு வந்தேன்.

வரோ : எம்பெருமானைப் பார்த்து என்னதான் வேண்டிக் கொண்டார்கள்?

வள் : என் அன்பிற்குரியவருக்கு ஒரு தீங்கும் வரக்கூடாது என்று எண்ணமுன்னர் இங்கு நீங்கள் வந்துவிட்டார்கள்.

வரோ : ஒரு நாளிலைக்கு முன்னர் எழும்பிலேன். சொல்லாமல் பேசாமல் யாழிப்பாணாத்திற்கு ஒடிப்போகலாம் என்றால் உள்ளாம் இடம் கொடாதாம். பேசாமல் இங்கு மரவேரிலே இருக்கேன். காரிருளோப் பின்துகொண்டு விளக்கின் ஒளி வந்தது. எம்பெருமான்தான் உங்களை இங்கு வருவதீர்தார். விளக்கின் ஒளியிலே சந்திரமண்டலம் போன்ற உங்கள் முகத் தைக் கண்டேன்; களிப்படைந்தேன்; துள்ளிப் பாய்ந்து வந்தேன்.

வள் : என்ன இரவோடு இரவாகப் புறப்பட்டு விட்டார்களோ? ஏன் மன்னர் பெருமானுக்குச் சொல்லவில்லையோ?

வரோ : (சிரித்துவிட்டு) எனக்கு மன்னர் பெருமான் நீங்கள் தான். போகமுன்னர் உங்களைப் பார்த்தால் என உள்ளம் துடித்தது. கேற்று உங்களைக் கண்டு என் முத்துமாலையைத் தங்கேன். அப்போது அதனைச் சொல்ல வாயெடுத்தேன். ஏதோ என் உள்ளத்தை அழுத்தியது. தொண்டை வரண்டது. சொல்ல முடியாமற் போய்விட்டது. பேசாமல் ஒட முயற்சித்தேன்; அதுவும் முடியவில்லை.

வள் : கெட்ட கனவு காணச் செய்து நித்திரயிலிருக்கு எம்பெருமான்தான் என்னை எழுப்பி விட்டார்.

வரோ : வள்ளியம்மா! என் அன்பான அன்பே! இது தான் எமது இறுதிச் சந்திப்பாக இருந்தால்.....

வள் : (வரோதயசிங்கத்தின் காலில் விழுங்கு அழுதசொன்டு) ஜேயோ! அப்படிச் சொல்லாதீர். சட்டநர்தப் பெருமான் எம்மைக் கைவீட்டமாட்டார். நான் பிறங்கு வளர்க்கு இதுவரை காலமும் எவ்விதமான திமையையும் எவருக்கும் கணவீலூம் செய்ய நினைக்கவில்லை. பின்னர் எனக்கு ஏன் கேடு வரும்?

வரோ : என் ஆருயிரே! நாமிருவரும் இந்தப் பிறவியிலே சந்திக்காமலிருந்தால்.

வள் : அது எப்படி முடியும்? ஆண்டவன் விருப்பப்படி எல்லாம் நடக்கும். நீங்கள்தான் என் வாழ்வின் இருளைப் போக்கிய தூண்டாமணி விளக்கு. கணிர் என்று மணிபோல உங்கள் வாயிலிருந்து பிறக்கும் குரலைக் கேட்கக் கோடி புண்ணியம் செய்திருக்கவேண்டும்.

வரோ : என் அன்பே! என் ஆவி பிரிய கேர்க்காலும் என் இறுதி முச்சக்கூட வள்ளியம்மா என்றுதான் ஒலிக்கும். நான் போய்வழலாமோ?

வள் : இருங்கள். இதோ ! இந்தச் சிவலிங்கத்தில் உள்ள சந்தணத்திலிருந்து ஒரு பொட்டு. (சந்தணத்தை எடுத்து வரோதய சிங்கத்திற்குப் பொட்டிடுகின்றார்.)

வரோ : என் கண்மணியே ! ஏன் கை நடுங்குகின்றது?

வள் : அனவுடடக்கத் தின்பம்தான் காரணம். உங்களிடம் பேச்சுக் கொடுத்தால் கன்னத்தில் அறைந்து போடுவீர்கள் என்று நான் பயந்த காலமும் உண்டு. இப்போது உரிமையுடன் பொட்டிட்டு ஆண்டவீனாத் தொழுது வழியனுப்புவின்றேன். எல்லாம் சிவன் செயல். எம் செயலால் ஒன்றும் ஆகாது. ஆண்டவனின் பெருமையை எடுத்தியம்பவும் முடியுமோ ?

வரோ : நான் சரியாகப் பத்து நாட்களில் வருவேன். வராவிட்டால் நான்தான் மன்னர் பெருமாரின் உடைவாலையும், மோதிரத்தையும் எடுத்ததாக அவரிடம் சொல்லவும்.

வள் : நீங்கள் கட்டாயம் வருவீர்கள். நான் சொல்ல வேண்டிய தேவையும் வராது.

வரோ : இதோ ! என் அன்பின் அடையாளம். (தன் மோதிரத்தைக் கழுந்திக் கொடுக்கின்றார்.) என் வாழ்வைக் குளிரச் செய்த கற்பகமே ! நான் ... நான் ... திரும்பி வராவிட்டால்...

வள் : கட்டாயம் வருவீர்கள். வரும் வழியைப் பார்த்துக் கொண்டே இருப்பேன். என் உடல் இங்கே, உயிர் அங்கே. இந்தப் பத்துநாளும் கான் கோன்பிருப்பேன். நீங்கள் வரத் தவறினால் கணப்பொழுதும் உயிர் வாழேன். இது சத்தியம்.

வரோ : நானும் கோன்பிருப்பேன். போய்வரலாமோ ?

வள் : போய் வாருங்கள். மருத்தியிற் பிள்ளையாரே ! நீர் தான் துணை ஜயா !

காட்சி VIII

[அதே குடிசை. பரராசசேகரன் கோபத்துடன் அங்கும் இங்கும் உலாவுகின்றார். அவரின் கோபத்திற்கு இலக்கான வைரவன் அடிப்படையிலே ஒதுங்குகின்றார்.]

பர : மட்டி ..... மடையன்... ரமாற்றுக்காரன். அவன் உனக்குச் சொல்லாமல் எங்கும் ஒடியிருக்கமாட்டான். உள்ள நூத்துச் சொல். இன்று வருவான், நாளை வருவான் என்று காத் திருந்தது போதும். அவன் போய்ச் சரியாகப் பதினான்கு நாட்களாகவிட்டன. என் வாரும் மோதிரமும் அவனிடந்தான் சிக்கிக்கொண்டன.

வைர : மன்னர் பெருமானே ! அவர் உயிரிருந்தன் இருந்தால் எப்படியோன்றாலும் இங்கு வீரரக்தோடி வந்துவிடுவார். யாரோ, சிறுத்தை, கரடி நிறைந்த இக் காட்சில் அவருக்கு ரதாவது நடந்திருந்தால்.....

பர : நன்றிகெட்ட நயவஞ்சகக்காரன். அவனை யானை கொன்றிருந்தால் நான் அந்த யானைக்குக் கரும்பு கொடுப்பேன்.

[அப்பொழுது எதிர்காயக்குமதலி இலையியன்போல மாறுவேடம் பூண்டு கொண்டு உள்ளே வருகின்றார்.]

எதி : எல்லோருக்கும் ஆண்டவன் அருள் கிட்டும். சலா மிடுகின்றேன் சாய்பு.

பர : (மாலுமிவேடத்தில் வந்துள்ள எதிர்காயக்ததைப் பார்த்துவிட்டு) இதென்ன மாறுவேடம்? கேர்க்கையற்ற உங்கள் உள்ளாம் நேரத் திற்கு கேரம் மாறுவதுபோல உங்கள் உடையும் மாறுகின்றது. உள்ளத்தின் அழகு உடையிலே தெரியும். போ வெளியே. என் கண்முன் நில்லாதே. நன்றிகெட்ட நயவஞ்சகரிலும் பார்க்க எட்டிக்காய் நல்லது.

எதி : மன்னர் பெருமானே ! எனக்கு ஒன்றும் விளங்க வில்லையே. நீங்கள் எதனைக் கருதுகின்றீர்கள் ?

பர: செய்வது இராசத் துரோகம். அதற்குப் பின்னர் ஒரு விளக்கம். ஏன் உன் நண்பனைக் கேள். (வைரவனைக் காட்டுகின்றார்.) இராசாதிராச இராச மார்த்தாண்ட அதிசூக்கிர சங்கிலி மன் னனின் கண்ணியமிக்க பிரசித்தகாரனைக் கேள். இங்கே வந்து கபட நாடகம் நடிக்காதே.

வைர: மன்னர்பெருமான் ... அதாவது ... மன்னர் (தயங்கு கின்றன்.)

பர: இருவரும் இங்கு நில்லாதீர். நச்சு மரத்திற் பட்டு வீசும் காற்றும் நஞ்சைத்தான் உழிமும். போ, இந்த இடத்தை விட்டுப் போ ..... (இருவரும் போகின்றனர். அப்பொழுது உலகுடை நாயகியும் வள்ளியம்மையும் வருகின்றனர்.)

உல: அடி பருத்து முடி சிறுத்துள்ள வாகை மரத்தில் ஆண்டவனைக் கானும் அரசரேறு இப்படியும் கோபம் கொள்ள வாமோ? ஆறுவது சினம்.

பர: பெண்டிரை மந்திராலோசனை கடக்கும் இத்துக்குள் விடப்படாது.

உல: எங்களுக்கு மந்திராலோசனையைப்பற்றித் தெரியாது. ஆனால், சாதாரண ஆலோசனை சொல்லுவோம். ஆத் திரப்படுவரின் புத்தியிலும் பார்க்கப் பெண் புத்தி நல்லது.

பர: எங்கே! இந்த வள்ளியம்மையை வரச்சொல். (வள்ளியம்மை இரண்டு அடியெடுத்து வைத்து முன்னுக்கு வருகின்றார்.) வள்ளியம்மை! உள்ளதைச் சொல். எங்கே வரோதயசிங்கன்? சொல்.

வள்: (விக்கிக்கொண்டு) எங்கோ போய்விட்டார். எனக்குத் தெரியாது. விரைவில் வருவார்.

உல: அதற்கு ஏன் இப்படிச் சீருகின்றீர்கள்?

பர: இங்கே நடக்கின்ற இராசத் துரோகத்தைப்பார்த்து இன்பமாக இருக்கச் சொல்கின்றார்யோ? எல்லாம் உங்களுடைய தொல்லைதான். யாழ்ப்பாண இராச்சியம் எனக்காக ஏங்கு கின்றது; தலைகின்றது; துடிகின்றது என்று நீங்கள்தானே

தூபம்போட்டது. செய்கண்டு மறந்தவர் மத்தியில் இருப்பதிலும் பார்க்கக் காவியை உடுத்துக்கொண்டு ஆறவியாக ஓடிவிடலாம்.

எதி: (தன் தொப்பைக் கழற்றிக்கொண்டு உள்ளே வந்து நான் ஒரே ஒரு சொல் பேச உத்தரவு கொடுக்கவேண்டும்.

பர: பேசித் தொலை.

எதி: வரோதயசிங்கமுதலியார் யாழ்ப்பாணப்பகுதியிலே மாறுவேடத்தில் திரிந்து ஊர்ஊராக உங்களுக்கு உதவி தேடு கின்றார். உறங்கிக் கிடக்கின்ற மக்களைத் தட்டி எழுப்புகின்றார். ஆபத்தான வேலை என்றபடியால் சொல்லாமற் பேசாமல் ஓடி விட்டார். அதற்கு எங்கள் அந்தனர் அருணாசலம் சான்று பகர்வார்.

எதி: அந்தனர் அருணாசலம் இங்கு இருந்தால் உடனே அழைத்துவா.

அரு: (உள்ளே வந்துகொண்டு) வரோதயசிங்க முதலியார் மாறுவேடத்தில் ஊர் சுற்றித் திரிகின்றனர். உங்களுடைய உடை வாகீயும் மோதிரத்தையும் மக்களுக்குக் காட்டிச் சத்தியம் பெறுகின்றார். மக்களும் மனமுவந்து உங்களுக்கு விசுவாசமாக இருப்பதாகச் சத்தியஞ்ச செய்கின்றனர். இனி நீங்கள் போய் இறங்கவேண்டியதுதான். (தலையைத் தடவுகின்றார்.)

பர: நல்லது. பின்னர் ஏன் தயங்குகின்றீர்.

அரு: சட்டகாதர் கோயிலில் மடை வைத்தோம். மடைக் குப் படையல் செய்த இளாநீர், திருநீறு, சங்கனம் இதோ. (பொட்டலத்தை அவிழ்த்து எடுத்து வைக்கின்றார். எல்லோரும் 'சிவ சிவ' என்ற சொல்லித் திருநீற்றை எடுத்துப் பூசுகின்றனர்.)

கலாம் III

காட்சி I

[யாழிப்பாணத்துப் போர்த்துக்கேயரின் தற்காலிக முதாம். போர்த்துக் கேயப் படைத் தலைவன் பிலிப்பு தி ஒலிவேரோ பெருஞ் சினத்தடன் சிற்கின்றன. மைக்கல் உருசிய வாளூடன் வருகின்றன.]

ஒவில்: எங்கே நீங்கள் பிடித்த அந்தப் பிராமணைனை இப்படிக் கொண்டுவரலாம்.

மை: பிலிப்பு, மனுவல் ... கொண்டுவாருக்கள் அந்தப் பிராமணை.

[பிலிப்பும் மனுவலும் வாள் முனையால் இடித்துத் தள்ள அந்தணர் அருங்கலம் ஒலிவேரோவின் முன்பாக வந்துவிடுகின்றன.]

ஒவில்: (நகைத்துவிட்டு) என்ன, அந்தணர் திலகமே! வந்த தும் வராததுமாக எனக்கு வணக்கம் தெரிவிக்கின்றீரே! ஒய், எழுந்து சீல்லும்காணும்.

அரு: (எழுந்து வணங்கிவிட்டு) நல்லது. மகாபிரபு அப்படியே.

ஒவில்: என்னகாணும் எப்படி? உங்களுடைய அதிவீர அதிமார்த்தாண்ட அதிகெம்பீர பராசுரை மன்னர் பெருமான் எங்கு இருக்கின்றார்?

அரு: உண்மையைச் சொல்லுகின்றேன். எனக்கு அது பற்றி ஒன்றுமே தெரியாது மகாபிரபு.

ஒவில்: எங்கே, உனது செஞ்சிலிருக்கின்ற அந்தக் கயிற் கறைப் பிடித்துக்கொண்டு ஆகையிடு. [ஙனாலைக் காட்டுகின்றன.]

அரு: (தயக்கத்துடன் முப்புரி நூலைப் பிடித்துக்கொண்டு டடுக்கத் துடன்) எனக்கு ஒன்றுமே தெரியாது.

ஒவில்: நீ போகலாம் போ.

அரு: உங்களுக்குக் கோடி புண்ணியம் கிடைக்கும். (போகின்றார்.)

ஒவில்: (போகின்ற அருளுசலத்தைக் கூப்பிடுகின்றார்.) ஒய் பிராமனு! பிராமனு! மட்டி வா இங்கே.

மைக்: ஒய் பிராமனு, பிராம...னு.

அரு: (திரும்பி வந்துகொண்டு) வணக்கம் ஐயா, கூப்பிட்டார்களோ? இதோ வந்திட்டேன். [வணங்குகின்றார்.]

ஒவில்: ஆமாம். கூப்பிட்டேன். உங்களைப் பார்க்க எனக்குப் பெரும் ஆவலாக இருக்கின்றது. (நகைக்கின்றார்.) அது சரி, உங்களுக்கு எத்தனை பிள்ளைகள்?

அரு: இரண்டு பிள்ளைகள், பிரபு.

ஒவில்: எத்தனை பெண்? எத்தனை ஆண்?

அரு: இரண்டும் ஆண். பிரபு!

ஒவில்: வேறு பிள்ளைகள். இல்லையோ?

அரு: இல்லைப் பிரபு.

ஒவில்: அதோ எட்டிப் பார். [இரு சிறுவர் சர்க்கிலியாற் பிள்ளைக்கூப்பட்டு இருக்கின்றனர். அவரை மனுவல் உள்ளே இழுத்துக்கொண்டு வருகின்றன.]

அரு: (எட்டிப் பார்த்துவிட்டு) ஐபோ! என் செல்வமே. நல்லூரானே! நான் என்ன செய்ய?

ஒவில்: நல்லூரான் இங்கு வரமாட்டான். நாம்தான் இருக்கின்றோம்.

அரு: ஐயா! என் இரு கண்மணிகளையும் இங்கு சங்கசீயிற் டூட்டி வைத்திருக்கின்றீர்கள். ஐயோ! உங்கள் காலிலே விழுந்து கெஞ்சிக் கேட்கின்றேன். என்னைப் பிடித்துச் சிறையிலி ஓங்கள்; சித்தீரவநை செய்யுங்கள்; கொலை செய்யுங்கள். என்

செல்வங்களை வீட்டிற்கு அனுப்பி வைப்பீர். (நிலத்தில் விழுங்குதல் அழகின்றார். பிள்ளைகளும் பலமாக அழகின்றார்கள்.)

ஒலி: பிள்ளைகளை கேற்று உன் வீட்டிலிருந்து நான்தான் பிடிப்பித்தேன். அவர்கள் இங்கு இருக்கட்டும். நீ போய் வீட்டிலிரு. உனக்கு இந்த நாட்டிலே பெரிய செல்வாக்கு இருந்ததாகக் கேள்வி. எனவே பரராசசேகரருடனுடனே, அவனுடைய ஆதரவாளர்களுடனுடனே எந்த விதமான தொடர்பும் உனக்கு இருக்கப்படாது. அப்படி இருந்தால் உன் பிள்ளைகளை இப்பிறப்பிலே காண்மாட்டாய். சரி போ, ஒலிவிரோ சொன்னால் சொன்னதுதான். தெரியுமோ? போ என்றால் போ. ஏன் நிற்கின்றாய்?

அரு: மகாபிரபு. நான் ..... வந்து

ஒலி: நீ வரவேண்டாம். போ. நல்லாக நடிக்கின்றாய். மைக்கல் இவனைப் பிடித்துத் தள்ளு. (மைக்கல் தன்னிடை அருளு சலம் வந்து விழுகின்றார். பிள்ளைகள் “ஓ”வென்று அழகின்றனர். ஒலிவிரோ முன்னே செல்ல ஏனைய போர்த்துக்கேய வீரர் பிள்ளைகளை இழுத்துக்கொண்டு போகின்றனர்.)

அரு: (விழுங்கு கிடங்குகொண்டு) பாவிகளே! உய்களை ஆண்டவன் கேட்பான். முருகனே! உன் கோயில் வாயிலில் தீங்கு மணியத்து உன்னைச் சேவித்த பிஞ்சக்கையில் சங்கிலி பிணிக் கப்பட்டுள்ளதே. ஏழை அழுத கண்ணீர் கூரிய வாளுக்குச் சரி. பறங்கிப்படையை ஆண்டவன் கேட்காமல் விடமாட்டான்.

காட்சி ॥

[காலம் நன்றிரவு. போர்த்துக்கேயரின் முகாயிற்கு முன்னால் உள்ள விதி. துறவிபோன்ற மாறுவேடம் பூண்ட வள்ளியம்மை சோர்ந்து வாடிவதங்கி அவ்வழி நடந்து வருகின்றார்.]

சந்திரனே ஏழையேன் முகத்தைப் பாராய்
தந்திரமாய்ப் பேசியவர் ஒருவர் என்னை
அந்தரத்தே கைவிட்டுப் போனார் அன்னார்
சந்தரமா முகமென்று காண்பேன் ஜயா.

[இராமன் போல மாறுவேடம் பூண்ட வரோதயசிங்கத்தின்மீது வள்ளி பழ்மை வந்து மோதிக்கொள்கின்றார்.]

வரோ: (மோதிய வள்ளியம்மையைக் கையிலே பிடித்துக்கொண்டு) யாரது? உள்ளதைச் சொல். இல்லாவிட்டால் இந்த வாளுக்கு இரையாகி விடுவாய்.

வள்: (குரலை மாற்றிக்கொண்டு) களவெடுத்த வாள் கூராகத் தான் இருக்கவேண்டும்.

வரோ: என்ன கேள்ப் பேச்கப் பேசகின்றாய்? (வளை நிற்குகின்றன்.)

வள்: (உண்மையான குரலை) சற்றுப் பொறுங்கள். உள்ளத்திலே உங்களுக்கு முரட்டுக் குணம் அதிகம். கூர்மை இல்லாத மூலையும் கூர்மையான வாளும் ஒன்று சேர்ந்தால் அதுதான் பேராபத்து. தப்பித் தவறி என்னைக் கொன்றாலும் கொன்றுபோடுவீர். (அழுத கொண்டு) உங்கள் கையாலே இறப்பதற்கு முற்பிறவியிலே கொடுத்துவைக்க வேண்டும்.

வரோ: ஐயோ! வள்ளியம்மா! என் ஆருயிரே! ஏன் இங்கு வந்தாய்? எப்படியம்மா வந்தாய்? வா விரைந்து. ஒடிப் போவோம். இங்கு நிற்பது ஆபத்து. கொடும்புலியின் குகையை ஒத்த பறங்கிக் கோட்டை அதோ.

வள்: என். அன்பான அன்பண்முன் நான் நின்றால் எனக்கு எந்தவிதமான ஆபத்தும் ஏற்படாது.

வரோ: உரத்துப் பேசாதே கண்மணி. என் வன்னியிலிருக்கு ஒழிவக்காய்? மன்னர் பெருமானுக்கு என்ன நடந்தது?

வள்: எல்லைராம் சகமாகத்தானிருக்கின்றனர். நீங்கள் கயடன், துரோகி, யவல்ஞாகன் என மன்னர் பெருமான் ஏன் அரை. அந்த ஆக்திரத்திலே சொல்லாமற் பேசாயல் புறப்பட்டு விட்டேன். உங்களைத் தேடித்தேடி அடர்ந்த காட்டில் அலைந்தேன்.

வரோ: நல்ல அலுவல் செய்தாய். இப்பொழுது நான் என்ன செய்யலாம்? என் வல்லிக்கொடிக்கு யார் ஆக்தரவு தருவார்? பெண் புத்தி பின்புத்தி என்பது சரியானிவிட்டதே.

வள்: எனக்கு ஒன்றும் இல்லை. உங்களைக் கண்டதே போதும். நான் கீரிமலைக்குப் போய் அப்பு ஆய்ச்சியோடு இருப்பேன். இதற்கு தூப்படி என் பதைப்பதைக்கின்றீர்கள்?

வரோ: எனக்கு அந்த யோசனை வரவில்லையே.

வள்: ஆண் புத்தி வீண் புத்தி. இப்படிக் கையைக் கொடுக்கன். கால் நடக்கழுதியாதாம்.

வரோ: (குனிந்து வள்ளியம்மையின் காலைத் தடவிய பார்த்துவிட்டு) கால் எல்லாம் பொங்கிவிட்டதே!

வள்: (நொண்டிக்கொண்டு) பொங்கினால் பாலை விட்டு அரிசியைப் போடலாம். பத்து நாளிலே வருவதாகச் சொன்னவர் இருப்பது நாளாகியும் வராவிட்டால் கால் பொங்காமல் என்ன செய்யும்? காட்டில் நான் நடந்து நடந்து கல்லும் முள்ளும் இடறி நான் பட்டபாடு.

வரோ: இந்த ஒருமுறை மாத்திரம் என்னை மன்னித்து விடு கண்ணே. இந்தப் ப்ரோஸ் முடியட்டும். உன் நிழலை விட்டு நான் நீங்கேண்.

வள்: (நகைத்துவிட்டு) அதுவும் வேண்டாம். அப்படி கடந்தால் “பெண்டிலுக்கடங்கியவன்” என்று உங்களை ஊரார்

கேலி செய்வர். என்னை இப்போது கீரிமலைக்குக் கூட்டிச் செல்லுங்கள்.

வரோ: நல்லது. இன்னும் ஒரு காளிகையில் என் அலுவல் எல்லாம் முடிக்குவிடும். எங்கே, இரு கண்ணே. (வள்ளியம்மை இருக்க வரோதயசிங்கம் தன் சால்லவையைக் கிழித்து அவருடைய காலிலே சுற்றிக் கட்டுகின்றார், விடிக்கத்தும் மருந்து போடலாம். அதோ அங்கு இடிக்க மண்டபம் ஒன்றிருக்கின்றது. நான் கூட்டிக் கொண்டுபோய் விடுவேன், சற்றுத் தங்கின்றால் நான் திரும்பி வந்ததும் இருவரும் போகலாம் கீரிமலைக்கு.

வள்: நீங்கள் என் வீட்டிற்கு வந்ததும் உங்களை யார் என்று தான் அறிமுகஞ் செய்வது?

வரோ: நான், நான்தான். அதனை நான் சொல்வேன்.

வள்: (எழுஷ்டு சிற்றுகொண்டு) இப்போது கடக்கலாம்.

வரோ: இல்லை. நான் கூட்டிக்கொண்டு போகின்றேன்.

வள்: அங்கு தனியாக நிற்க எனக்குப் பயம். இரு நாழிகையில் வராவிட்டால் உயிரை விட்டுவிடுவேன்.

வரோ: (கிரித்துவிட்டு) பத்து நாளாகக் காட்டிலே யானை, புளி, கரடிக்குப் பயப்படாமல் அலையழுதியும். இப்பொழுது ஒரு நாழிகைசேரம் இருக்க முடியாதோ?

வள்: உங்களுக்குக் கிட்ட வந்ததும் ஏதோ செய்கின்றது. நெஞ்சிலே இனம் தெரியாத பயம். உடலிலே ஏதோ உளைச்சல். அதுதான் நான் ... ...

வரோ: அப்படி ஒன்றும் கடவாது. ஒரு நாழிகை தானே; பறக்கொடிவிடும். நான் பாய்ந்து வருவேன்.

வள்: இனி உங்களை நான் காணமாட்டேன் என்று என் தெஞ்செல்கின்றது. என்னுடன் வந்தால் என்ன கெட்டு விடும்?

வரோ: எம் ஒற்றர்ப்படைத் தலைவன் செய்தி கொண்டு வருவான். அது கிடைத்தால் ஓமக்கு நிச்சயம் வெற்றி. யாழிப்

பாணத்தரசிற்கு வெற்றி என்றால் நான்தான் சேனுதிபதி. அப்புறம் நீங்கள்.....எங்கள் மகன்.....

வள் : ஆசைப் பேச்சுப் பேசி என்னை ஏமாற்றப் பார்க்கின்றீர்கள். எனக்கு இந்த அரண்மனை வாழ்வு பிடிக்காது. நான் அரண்மனைக்கு வந்தது பெரும் கடைத். என்னைக் கண்டு என் மைத்துநர் ஒருவர் மையல் கொண்டார். அவரிடமிருந்து என்னை என் தங்கையார் தப்புவிக்க விரும்பினார். எங்கள் மாமாதான் மயிலிட்டி உடையார். அவரின் வீட்டிலே அப்பு என்னை அடைக்கலமாக விட்டார். எதிர்பாராத வீதத்தில் மகாராணியார் என்னைக் கண்டார். கண்டு தன் தோழியாக்கி னார்.

வரோ : எனக்குத் தாயுமில்லை, தங்கையுமில்லை. தங்கையார் போரில் இறந்தார். தாயார் கோய்வாய்ப்பட்டு இறந்தார். இனி நீங்கள் தான் எனக்குத் தங்கையும் தாயும். நீங்கள் தான் என் உலகம். என் கெஞ்சம் நிறைந்தவளே!

வள் : நல்ல அழகாகப் பேசுகின்றீர்கள். என்னுடன் வரச் சொன்னால் முடியாது என்று பிடிவாதம் பிடிக்கின்றீர். இந்த ஒருமுறை மாத்திரம் நான் சொல்வதைக் கேட்டால் என்ன குறைந்துவிடும்?

வரோ : என் வாழ்நாள் முழுவதும் உங்கள் சொல்லைக் கேட்டு நடப்பேன். (செல்லமாக அவரின் தலையில் தட்டுகின்றூர்.)

வள் : எனக்குப் பிடிவாதம் பிடிக்கத் தெரியும். ஒரு நாழிகை, இல்லை ஐங்கு நாழிகை முடியமுன்னர் திரும்பி வரா விட்டால் என் உயிரை மாய்த்துவிடுவேன். இது சத்தியம் (வரோதயசிங்கனின் கை இரண்டையும் கண்ணிலே ஒற்றுகின்றூர்.) வரா விட்டால் பெண்பாவும் உங்களுக்குத்தான். பெண்பாவும் பொல்லாதது.

வரோ : நான் வந்துவிடுவேன். இது சத்தியம்.

வள் : (திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டு போககயில்) வந்துவிடுவங்கள். வழிமேல் வீழி வைத்திருப்பேன். நிலலுங்கள். (போகின்ற வரோதயசிங்கனிடம் தாவில்து அவன் கைகளைக் கண்ணிலே ஒற்றிவிட்டு) இனி எனக்குப் பயமில்லை. நீங்கள் தான் துணை. பிள்ளையாரே! எம்மைக் காரும் ஜயா. (வள்ளியம்மை போகின்றூர்.)

வரோ : (தனிமொழி) வள்ளியம்மா! உன் அன்பு மாசு மறுவற்றது. அதற்கு இந்த மாங்கிலமே ஈடாகாது. கடவுளின் அசீ உண்ணத் படைப்புப் பெண். அந்தப் பெண்ணுள்ளே தோன்றும் அன்பு புனிதமானது. அதற்கு ஸ்கர் எதுவும் இல்லை. அந்த அன்பைப் பெற்றவன் அமரன். காதலீன் றி வாழ்பவர் நாதம் இழந்த முரசுபோன்றவர் என்பது வைரவனின் கூற்று. அன்பு இன்றி வாழ்பவர் துருப்பிடித்த வாளைப் போன்றவர். (சந்தம் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்க்கின்றூர்.)

மைக் : ஆடாமல் அசையாமல் நில். இல்லாவிட்டால் எம் தூப்பாக்கிக்கு இரையாகி விடுவாய். (மைக்கலும், பிலெப்பும், மனுவலும் தூப்பாக்கியை கீட்டிக்கொண்டு மெதுவாக வருகின்றனர்.)

வரோ : என் அன்பான அன்பே! என் கெஞ்சுள் நிறைந்த தேனே! நீ போன வழியை இந்தக் குள்ளார்கள்மனை பிடித் தால். இல்லை..... உண்ணைப் பாதுகாக்கத் தவறாவிட்டேன். நீ போன வழியை என்றாலும் காக்கவேண்டும். இந்தக் கொடிய பாதகர் கைப்பட்டு நீ மதியலாமோ? தாமரையின் அருமையைக் குள்ததுள் மேயும் எருமை அறியுமோ? நான்தானே மன்னர் பெருமானைப் போன்ற உடலமைப்பில் இருக்கின்றேன். அரசு முத்திரை பொறித்த வாரும் மோதிரமும் என்னிடம் இருக்கின்றன. நான்தான் அரசன் என இவர்களை ஏமாற்றினால், என் வள்ளியம்மா தப்பினார். மன்னர் பெருமானுக்கும் ஆறுதல் உண்டு.

மைக் : கவனமாகப் போங்கள். அவன் ஏதோ விசரன் போன்ற உள்ளி எம்மை ஏமாற்றப் பார்க்கின்றன. அவியன் யாளை போன்ற தோள்வலி இவனுக்குண்டு. மாறுவேடத்தில் நிற்கின்றன. கவனம்... கவனம். (பதுங்கிப் பதுங்கி மூவரும் முன்னே வருகின்றனர்.) கையை உயர்த்து; மண்டியிடு; சரணாக்கியடை.

வரோ : சற்று மரியாதையாகப் பேச. நான்தான் யாழ்ப் பாணத்தரசன் பராராச்சேகரம்.

மைக் : (வியப்புடன்) ஒகோ! அப்படியோ!

பிலி : நல்லது, நல்லது. நரிமுகத்தில் விழித்தோம்.

மனு : கம்பழுமியல்லையே!

வரோ: நான் தான் அரசன். இதோ அரசமுத்திரை.

[மோதிரத்தையும் வாணையும் காட்டுகின்றார்.]

மைக்: மாறுவேடத்தில் வந்து எம்மீடம் சிக்கிக்கொண்டாய். உன்னுடன் வேறு யார் விண்றார்கள்? (வரோதயசிங்கன் ஒரே பாய்ச்சலாகப் பாய்ந்து மைக்கலை அடித்து வீழ்த்துகின்றார். பிலிப்பை உதைக்கின்றார். அந்தப் பரப்பற்பில் மனுவல் தன் துப்பாக்கியினால் அடித்து வரோதயசிங்கனை வீழ்த்துகின்றான்.)

மைக்: (எழுந்தகொண்டு) அடித்தால் இறந்துவிடுவான் அடிக்காதீர். கைகாலை மடக்கிக் கட்டுவீர். உயிரோடு கொண்டு போனால் எமக்குச் சன்மானம் பசும்பொன் ஜம்பதினுயிரம்.

பிலி: அப்படியே செய்வோம்.

மைக்: கொம்பன் யாணையைப் பிடித்துவிட்டோம். ஒடின தேவாங்கு ஓட்டட்டும். (மயங்கி விழுந்த வரோதயசிங்கனை மூலமும் பிடித்துக் கட்டுகின்றனர்.)

காட்சி III

[போர்த்துக்கேயரின் முகாம். கதிரை ஒன்றிலே இருந்து வரோதயசிங்கத்தைக் கயிற்றினால்வரிக்கு கட்டியிருக்கின்றனர் போர்த்துக்கேய வீரர். மைக்கல் காவலாகப் பக்கத்தில் துப்பாக்கியிடன் விற்கின்றார். அறிவு மயங்கிய வரோதயசிங்கம் வாய் புலம்புகின்றார்.]

வரோ: பாழடந்த மண்டபத்தில் சிற்கும் உன் வாழ்வும் பாழாகிவிட்டது. இரண்டல்ல, மூன்றல்ல, இருபது நாழிகை யாகிப் போயினா. அன்பின் பிறப்பிடமே! நீ சொன்ன சொல் தவறமாட்டாய். இறைவனுடன் இதுவரையில் இரண்டறக் கலக்கிருப்பாய். இங்கு நான் உயிரோடு இருக்கின்றேன். அன்பே! இந்தத் தரித்திரத்தின்மீது உன் புனிதமரனா அன்பை ஏன் சொரிந்தாய்? (சோர்ந்த தலை சரிகின்றது.)

எதிரொலி: முதலாவதாகத் தில்கீயம்பலவன் காட்டும் வழி. இரண்டாவதாக அவ்வழியில் கடப்பதற்கு உங்கள் தலை... உங்களை மறப்பது இயலாத அலுவல். பெண்ணின் உள்ளம் மென்மையானது... காதலின்றி வாழ்வார் நாதமிழந்த முரசு போன்றவர். என் அன்பிற்குரியவர்க்கு ஒரு தீங்கும் ஏற்படக் கூடாது என்று விணைக்கமுன்னர் நீங்கள் வந்துவிட்டார்கள். சட்டகாதப் பெருமான் எம்மைக் கைவீட்டமாட்டார். பெண் பாவும் பொல்லாதது.... வழிமேல் வீழி வைத்திருப்பேன்... (முரசின் ஒலி மென்மையாகக் கேட்கின்றது.)

வரோ: (மயக்கத்திலிருந்து வீழித்துக்கொண்டு தலையைத் தாக்கி) என் வாழ்நாளில் உன் க்கு உதவமுடியாமற் போய்விட்டது. என் கற்பகமே. ஒருங்கள் ஒரு சொடிப்பொழுதிற்காயினும் உன்னை அன்பாக ஆற்றலாக வைத்திருக்க முடியாத தரித்திரம் கான். உன்னைக் காக்கத் தவறிவிட்டேன். நீ போன வழியை என்றும் காத்துவிட்டேன். நானே காத்தேன்? இல்லை, இல்லை. சட்டகாதர் காத்தார். அவர்தானே தோன்றுத்துவேன்.

[அப்பொழுது ஒன்வீரோ பரப்பற்படுன் உள்ளே வருகின்றார். அவற்றைத் தொடர்ந்து பலிப்பும் மனுவும் வருகின்றனர்.]

மைக்: (வணக்கம் தெரிவித்துவிட்டு) இன்றதான் அதிட்டம் எம்மை வந்தடைந்தது.

ஒவியில் : சரியாகப் பார்த்தீர்களோ? இவன்தான் யாழிப் பாணத்தரசனே?

மைக்க : ஆம், என்னளைவனும் ஜயப்பாடில்லை.

ஒவியில் : கிட்டவந்து பார்த்துவிட்டு) இவன்தான். அப்பாடி! சற்று ஆறுதலாக இருக்கலாம். (யரோதயசிங்கத்தைப் பார்த்துக் கேள்வியாக) சொல்லாமற் பேசாமல் விருந்தாளியாக வந்தால் நாம் என்னசெய்யலாம்? அரசு மரியாதையுடன் உம்மை வர வேற்க முடியாமற் போய்விட்டது. (பின்கூக்கப்பட்டுள்ள கீழ்க்கருக்கேள்வியாகப் பிடித்துச் சுண்டிப் பார்த்துவிட்டு நகைக்கின்றார்.)

வரோ : நாமும் விருந்து வைக்கத்தானிருந்தோம். நான் இறக்குத் தோறானுல் ஒன்றும் கெட்டுவிடாது. யாழிப்பாணத்து மக்கள் உங்களுக்கு நல்ல விருந்து வைப்பார். காரசாரமான இருக்கும். ஏலம், சாதிக்காய், கராம்பு, கறுவா, மிவா எல்லாம் போட்டு விரைந்து உமக்கு விருந்து... இறுதி முச்சு உள்ள வரையும்...

ஒவியில் : நல்லது, நாமும் அதை உண்போம். மைக்கல்! மன்னார் பெருமானுக்கு மகத்தான வரவேற்பிற்கு ஒழுங்குசெய்து அவரைப் பஞ்சகல்யாணிக் குதிரையில் வைத்துக் கட்டி ஊர்வலமாக அனுப்பு. சந்தசந்தியாக அதிவீரமார்த்தாண்டன் பொன் விலங்குடன் பவனி வரட்டும்.

வரோ : பவனி வருவோம்; வந்தகாலமும் உண்டு. என்குதிரையின் குளம்பொலியைக் கேட்டு நீங்கள் தலைதெறிக்க ஒடிய காலத்தை மறந்துவிடாதீர்.

ஒவியில் : (கோபித்துக்கொண்டு) உள்ளதைச் சொல். எத்தனை முதலியார் உன் பக்கம்?

வரோ : முதலியார் அத்தனைபேரும் என் பக்கம்தான். ஏன், காட்டிக் கொடுத்த காக்கைவன்னியனுர்கூட உமது அட்டகாசத்தைக் கண்டு வெறுண்டு கழிவிரக்கப்படுவதாகக் கேள்வி. (இருமுகின்றார்.)

ஒவியில் : உம்! அரண்மனை வைத்தியரை அழைப்பிக்கலாம். அல்லது எங்கள் வைத்தியர் வரலாமோ?

வரோ : எனக்கு வருத்தம் ஒன்றுமில்லை. (மேலும் பலமாக இருமில்லை வாந்தி எடுக்கின்றார். சிறிது ரேத்தில் அவரின் ஆவி பிரிகின்றது. எல்லோரும் அங்கும் இங்கும் ஒடிப் பரபரப்படைகின்றனர்.)

ஒவியில் : (குனித்து பார்த்துவிட்டு) இறங்கவன் திரும்பி வரமாட்டான். கதிரையோடு இவன் உடலை அப்புறப்படுத்தி வையுங்கள்.

[அப்பொழுது அந்தனர் அருணாசலம் வருகின்றார்.]

அரு : அதிபராக்கிரமம் சிறைந்த தேசாதிபதியைப் பார்த்துப் போகலாம் என வந்தேன்.

ஒவியில் : வந்த காரணம் என்ன?

அரு : ஒன்றுமில்லை, சம்மா.....

ஒவியில் : யாழிப்பாணத்தவரின் பேச்சிலே ஒன்றுமில்லை, சம்மா என்றால் சிறையை உண்டு என்பது கருத்து.

அரு : என்னைச் சிறைப்பிடித்து வையுங்கள்.....என் செல்வங்களை விடுதலை செய்யுங்கள் ஜயா!

ஒவியில் : (நகைத்துவிட்டு) இனி எல்லோருக்கும் விடுதலை தருவோம். மைக்கல்! கொண்டுவா அந்த உடைவாளையும் மோதி ரத்தையும்.

மைக்க : (வந்துகொண்டு) இதோ இங்கு இருக்கின்றன.

ஒவியில் : இவற்றை இந்தப் பிராமணனுக்குக் காட்டு.

மைக்க : அப்படியே, நல்லது. (காட்டுகின்றன்.)

ஒவியில் : ஒய் பிராமணோ! நல்லாகப் பார்.

[அருணாசலம் அவற்றைப் பார்த்துவிட்டு வீம்முகின்றார்.]

மைக்க : ஜயர் சிறிது வீம்முகின்றார். கவகி பின் எதிரோலி வீம்மல்.

ஒவியில் : இவை யாருக்குச் சொந்தமானவை?

அரு : (வீம்மிக்கொண்டு) மன்னர் பெருமானுக்கு.

ஒவியர் : நல்லது, நாமும் அப்படியே முடிவுசெய்தோம். இப்பராயுத விம்முகின்றீர். அப்படி எட்டிப் பார்த்தால் அழுது புலம்புவீர். மைக்கல்! ஜூயரை அப்படி அந்தக் கதிரைக்குக் கிட்டக் கொண்டுபோ. (வரோதயசிங்கத்தின் உடலைக் காட்டுகின்றார்.)

மைக்கல் : உம், போய்ப்பார். (கையைக் காட்டுகின்றான்.) எட்டிப் பார். நல்லாகப் பார்.

அரு : (எட்டிப் பார்த்துவிட்டு) ஜூயோ! மன்னர் பெருமானே! ஜூயோ! மன்னர் பெருமானே! பாராண்ட வேங்தனை நாராலே பிணைத்துவிட்டார்களே.

ஒவியர் : நாம் பிணைக்கவில்லை. அவர்தான் அரசுகட்டிலில் கொலுவிருக்கின்றார்.

அரு : (அழுதுகொண்டு) மன்னர் பெருமானுடன் சிறிது பேச அனுமதி தாரும் ஜூயா!

ஒவியர் : நல்லாகப் பேச; கிட்டப் போய்ப் பேச; நிறையப் பேச. அவர்தான் பேசவாரோ தெரியாது. (அந்தனர் அருணா சலம் கதிரைக்குக் கிட்டப் போய் மரியாதையாக சிற்கின்றார்.) உங்கள் மன்னர் பெருமான் பிணைப்புண்டு கிடக்கவில்லை. உலக பந்தங்களில் இருந்து தன்னைத்தானே விடுதலை செய்துகொண்டார்.

அரு : (திடுக்கிட்டுத் தரையில் இருந்துகொண்டு) ஜூயோ! மன்னர் பெருமானே! எம்மைக்க கதிகலங்கவிட்டு எங்கு சென்றீர்? கண்ணை இமை காப்பதுபோலக் காத்திரே! இனி எம்மையார் காப்பார்? (எழுந்து நின்ற முகத்தைப் பார்த்துவிட்டுக் கடக்கவென்று நைக்கின்றார்.)

ஒவியர் : என்ன பிராமணரே! அழுதீர், பின்னர் சிரிக்கின்றீர்.

மைக்கல் : ஜூயருக்கு முனையில் தட்டிவிட்டதுபோலும்.

அரு : எனக்கு மூனையிலே தட்டவில்லை. உங்களுக்குத் தான் தட்டிவிட்டது. இது மன்னர் பெருமான் இல்லை. இது மன்னர் பெருமானின் மெய்ப்பாதுகாவலன்.

ஒவியர் : (துள்ளப் பாய்ந்துகொண்டு) ஒய், கவனமாகப் பாரும்.

அரு : கவனமாகப் பார்ப்பதற்கு என்ன இருக்கின்றது? உங்களுக்குப் பீரங்கி வெடிமருக்கைதைப்பற்றி எவ்வளவு தெரியுமோ அவ்வளவு எனக்கு என் மன்னர் பெருமானைத் தெரியும்.

ஒவியர் : (மைக்கலைப் பார்த்து) முட்டாள்! இந்த மெய்ப் பாதுகாவலைனாப் பிடித்துவந்து இங்கு தம்பட்டம் தட்டுகின்றாய். எலி வேட்டைக்குத் தவிலடித்த காதை.

அரு : அவரை ஏசாதீர். மன்னர் பெருமானும் இந்த மெய்ப் பாதுகாவலைனும் உருவத்திலும் தோற்றுத்திலும் கிட்டத் தட்ட ஒரேமாதிரித்தான். மஞ்சுள்காயும் மாலைவய்யிலில் நாம்கூட ஆள் அடையாளம் பிடிக்கத் தவறியது உண்டு. (மைக்கல் தலைகுருங்குத்துகொண்டு சிற்கின்றான்.)

ஒவியர் : பிராமணாப் பயலே! நீ வந்ததும் நல்லதாயிற்று. உங்கள் மன்னர் பெருமானை இந்த இடத்திற்குக் கொண்டுவா. சண்டைக்கல்ல; சமாதானப் பேச்சிற்கு.

அரு : இந்தப் பாவீர் பிராமணனால் என்னதான் செய்ய முடியும்? இது ஏழை.

ஒவியர் : அதிகமாகப் பேசாதே. இப்பொழுதே போ. பரராச சேகரன் தலைமறைவாக வாழ்கின்றார்கள். போர்த்துக்கேயப் பேரரசு போரை விரும்பவில்லை. சமாதானத்தை விரும்புகின்றது. உங்கள் அரசன் திறை கொடுத்து ஆளவிரும்பினால் ஆளடும். அதுபற்றி உங்கள் மன்னர் பெருமானுடன் நாம் பேச விரும்புகின்றோம். எமது கோக்கம் நல்லது. ஆனபடியால் உதவிசெய். பத்துகாள் தவணை தருகின்றேன். தவறினால் உன்பின்னோக்களை உயிருடன் காணமாட்டாய்.

அரு : நான் ஏழை..... இராச்சிய அலுவல்களில.....

ஒவியர் : உங்கள் அரசன் வரவேண்டும். எங்கள் சார்பிலே மைக்கல் பேசவருவார். போ, போ, போ வெளியே.

அரு : (தயக்கத்துடன் வெளியே போய்க்கொண்டு) நான் என்ன செய்வேன்? எங்கு செல்வேன்? (போகின்றார்.)

ஒவியர் : (மைக்கலைப் பார்த்து) அம்பினுலே சாதிக்க முடியாததை அண்டிக் கெடுத்தலினுலே சாதிப்போம்.

காட்சி IV

[அதே முகமின் வீதி, அந்தனர் அருளுசலம் பொட்டலம் ஒன்றுடன் ஒற்றைக் காலிலே நிற்கின்றனர்.]

அரு: இன்னும் சிறிது வேலையில் மன்னர்பெருமான் இங்கு வந்துவிடுவார். பறங்கிகளின் நிபந்தனையை அவர் ஏற்றுக் கொண்டால், நானும் வாழ்வேன்; என் குடும்பமும் வாழும்; யாழ்ப்பாணத்தரசும் வாழும். (அப்பொழுது எதிர்காரர்களும், சாதாரண உடையணிக்கு பரநிருபசிக்கமும் வருகின்றனர்.)

அரு: மன்னர்பெருமானே! வாழ்க நூம் தடம்தோன்.

பர: நீர் குறித்தபடி நாம் காலதாமதாரின்றி வாது விட்டோம். பறங்கித்தலைவனும் வந்துவிட்டால் எல்லாவற்றையும் பேசி முடிக்கலாம். இரத்தஞ் சிந்தி ஆட்சிப்பிடத்தில் ஏன் அமரவேண்டும்? என் குடிகள் படும் பாட்டை என்னால் காணமுடியாது. இடைவிடாத போரினாலே சுற்றுரை நவீனரை இழுந்து எம் குடிகள் பரிதவிக்கின்றனர்.

அரு: மன்னர் பெருமானே! சிற்றமுற்ற பறங்கிகள் சங்க வேலி வயல்களுக்குத் தீக்கொழுவினர். கேற்றுக்கான் இது நடந்தது. எதிர்ப்பைக் கைவிடுவோம். எதிரியான் சேர்ந்து நடப்போம்.

எதி: ஒய் ஜையரே! மடை பரவமுன்னர் மணியை அடிக்காதீர். பறங்கியர் வரட்டும். பேச்சு வார்த்தையைப் பார்த்துச் செய்வோம்.

அரு: பறங்கியர் வரமுன்னர் இதோ பிரசாதம். (தன் பொட்டலத்தை அவிழ்த்துத் திருசீறு, சந்தனம் கொடுக்கின்றார். இருவரும் வாங்கிப் பூசுகின்றனர். இளநீர் ஒன்றைக் கையில் எடுத்து வைத்து அங்கு மின்கும் பார்க்கின்றார்.)

எதி: இதோ என் உடைவாள். இந்த வாளால் இன்கைரத் திறந்து மன்னர்பெருமானுக்குக் கொடுப்பீர். வழி

நடந்து அவர்தான் இணைத்துவிட்டார். (அருளுசலம் வாளை வரங்கி இன்கைரத் திறந்து எலுமிச்சம்பழம் ஒன்றை அரிந்து அதற்குள் பிழிந்து விடுகின்றார்.)

பர: நாம் இங்கு வக்தது எவருக்கும் தெரியாதுதானே!

அரு: ஒருவருக்கும் தெரியாது. எனக்கும், உங்கள் இருவருக்கும், பறங்கிப் படைத் தலைவருக்கும்தான் தெரியும்.

எதி: இதில் சத்துமோசம் இருப்பதாக என் அடிமனத்தில் ஏதோ சொல்கின்றது.

அரு: (இன்கைர மன்னரிடம் கொடுத்துக்கொண்டு) ஒன்றும் இல்லை. நாம் சமாதானத்தை விரும்புவதுபோலப் பறங்கியரும் விரும்புகின்றனர். (எட்டிப் பார்த்துசிட்டு) அதோ நீலவினிலே பறங்கியர் வெள்ளைக் கொடியைப் பிடித்துக்கொண்டு வருகின்றனர். சமாதானப் பேச்சுத்தான். சக்தேகமில்லை. (மூவரும் எட்டிப் பார்க்கின்றனர்.)

பர: சமாதானப் பேச்சுத்தான். இன்றுதான் என் குடிகளின் இன்னல் தீரும். நான் எக்கேடு கெட்டாலும் பரவாயில்லை. (மைக்கல் முன்னே வரப் பிலிப்பு வெள்ளைக் கொடியைப் பிடித்துக்கொண்டுவருகின்றன. அவளைத் தொடர்ந்து மனுவலும் வருகின்றன.)

மைக: மன்னர் பெருமானே! சமாதானப் பேச்சு. இங்கு கழுகு வரவில்லை; மாடாப்புருத்தான் வந்துள்ளது.

பர: உங்களைக் காண்பதில் பெரும் மகிழ்ச்சியடைகின்றேம்.

மைக: சரி பேச்சுவார்த்தை நடக்கட்டும். மனுவல், நீதான் பேச்சைத் தொடங்கு. (மனுவலும் பிலிப்பும் தம் உடையுள்ள மறைத்துவைத்திருந்த சிறு துப்பாக்கியை வீரர்த்து எடுத்து விட்டுகின்றனர்.) ஆடாமல் அசையாமல் கில்லுங்கள். அணுவளவெனும் ஆடினால் அரசமரியாதையுடன் உம்மை அடுத்த உலகம் அனுப்புவோம். (அருளுசலத்திடமிருந்து வாளைத் தட்டி வீழ்த்துகின்றன.)

அரு: ஜையா! நாம் சமாதானம் பேசத்தானே இங்கு வக்தோம்.

எதி: ஒய் பிராமணே! உன் சொல்லை நம்பி வந்தோம். உன் கைக்கு எழுத்தாணிதான் ஏற்றது. வாள் எதற்கு?

பர: வாயாலே பேசுமாட்டார்கள். நஞ்சு தோய்ந்த செய் வரலே பேசுகின்றார்கள்.

மைக்: மூவரும் கையை உயர்த்துங்கள்; மண்ணுயிடுங்கள். [மூவரையும் பறங்கியர் பிடித்து விலங்கை மாட்டுக் கடித்திருங்கள் கட்டிக் கொண்டு பிலிப்பு தி ஒவில்ரோவின் முன்பாக இறுத்தின்றனா.]

ஒவி: அதி பராக்கிரமம் நிறைந்த மன்னார் பெருமானைக் காண்பதில் நான் மட்டில்லாத மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

பர: மகிழ்ச்சியுடன் எம்மீது இகழ்ச்சியையும் கூகுமின்றீர். அதை நாம் சிறிதும் பொருட்படுத்தமாட்டோம். உங்கள் திறமையைக் கண்டுகொள்ள இதுவும் அரியாதோர் வாய்ப்பு. சமர் செய்வீர்கள்; அது இயலாவிட்டால் சமாதாஸர் பேசுவீர்கள்; பின்னர் சதிமோசம் செய்வீர்கள்.

ஒவி: நிதானமாகப் பேசு. இப்பொழுது நீதிமன்றத்தின் முன் நிற்கின்றூய்.

பர: நீதி மன்றம்...ஒகோ நீதி மன்றம். அாதி புரிந்த வர்கள் வாயிலிருந்துதான் நீதியைப்பற்றிய பேச்சு எழும்பும். இன்னல் புரிந்தவர்தான் பெரும்பாலும் இரச்சுடிபற்றிப் பேசுவார். இதுதான் உலகம்.

ஒவி: மக்களின் இயல்புபற்றி உங்களுக்குத் தெரியும், இல்லையோ?

பர: எமக்கு மக்களின் இயல்பும் தெரியும். மாக்களின் இயல்பும் தெரியும். பரதேசி மிலேச்சரின் இயல்பும் தெரியும்.

ஒவி: நீதி விசாரணை நடக்கும் இடத்திலே மரியாதை யாகப் பேசு.

பர: மரியாதையாக உள்ளதைச் சொன்னேன். உண்மைதான் வாளிலும் பார்க்கக் கூரியது. உண்மை உங்கள் உள்ளத்தை உறுத்தினால் அதற்கு நான் என்ன செய்யலாம்?

பர: சரி, உங்கள் விசாரணையைத் தொடங்குங்கள். எனக்கு கேரமாகிவிட்டது.

ஒவி: எங்கு போகப்போகின்றூய்?

பர: மண்ணோ ஆண்ட வேந்தன் விண்ணஉலகம் போகப் போகின்றூன்.

எதி: உங்களுடைய நீதி வழங்கும் முறை எங்களுக்குத் தெரியும்.

[எதிர்நாயகத்தை உமக்கல் அடிக்கின்றன்.]

எதி: [அடியை வாங்கிக்கொண்டு பொறுமையாக] இதோ இது கல்ல தீர்ப்பு. கல்லாக நீதி வழங்குகின்றீர்கள். செங்கோன்மை என்றால் இதுதான்.

ஒவி: (மைக்கலைப் பார்த்து) சரி விசாரணை தொடங்கட்டும்.

மைக்: (பத்திரத்தை எடுத்து வாசிக்கின்றார்.) யாழ்ப்பாணத்து நல்லூரைச் சேர்ந்த பராராசின்கம் என்பவர், எங்கள் அதி பராக் கிரமமும் அன்பும் கெம்பீரமும் நிறைந்த மாடசிமைதங்கிய போர்த்துக்கேய மன்னர் பெருமானுக்கு எதிராகச் செய்த குழ்ச்சிகளாவனா....

எதி: குழ்ச்சி! எம்மைச் குழ்ச்சிசெய்து பிடிக்கவில்லையோ? [மைக்கல் எதிர்நாயகத்தை மீண்டும் அடிக்கின்றன்.]

பர: சற்றுக் குழப்பாகே. நீதி விசாரணை நடக்கின்றது. ஒவில்ரோவில்பார்த்து) மன்னிக்கவேண்டும். அவன் மடையன். எதையோ அலியர்யமாக உளருகின்றன. நீங்கள் உங்கள் வழக்கைத் தொடர்ந்து கூறுங்கள்.

மைக்: முதலாவதாகப் போர்த்துக்கேய மன்னர் பெருமானின் தளபதிக்குக் கீழ்ப்படிய மறுத்தது. இரண்டாவதாக அவ

ருக்கு எதிராகக் கலகக்காரரை கிழப்பிவிட்டது. முன்றுவதாக இந்த நாட்டின் முறையான அரசாங்கத்தைக் கவிழ்க்கச் சூழ்சியைத்து.

ஒவிலி : (கெம்பீரமாக) இதற்கு என்ன சொல்லுகின்றுய?

பர : நான் சொல்வதற்கு என்னதான் இருக்கின்றது?

ஒவிலி : வழக்கை விசாரணை செய்த பின்னாரே தீர்ப்புச் சொல்வோம்.

பர : எனக்கு எதிராக வழக்கு இருப்பதாக நான் நினைக்க வில்லை. நான் என் கடமையைச் செய்தேன். அதில் ஏதாவது குற்றம் இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. முதலாவது குற், மற்றும் நாட்டு, போர்த்துக்கேய மன்னர் பெருமானின் தளபதிக்குக் கீழ்ப்படிய மறுத்தது. என்னைப் பொறுத்தவரையில் போர்த்துக் கேயத் தளபதி அத்துமீறி எம் நாட்டிலே புகுந்தான். அத்துமீறி வருபவனுக்கு அடிபணிவது எங்கள் அரசர் பரம்பரையிலே கிடையாது. இரண்டாவது குற்றச்சாட்டு, அவருக்கு எதிராக கலகக்காரரைக் கிளப்பிவிட்டது. எங்கள் நாட்டிலோ கலகக்காரர் இல்லை. இன் விடுதலைப் போராட்ட வீரர்கள் தான் இருக்கின்றார்கள். எங்கள் பொன்னன பூமிக்குள் எவ்வரையும் காலெடுத்து வைக்க விடமாட்டோம். முன்றுவதாக, முறையான அரசாங்கத்தைக் கவிழ்க்க முயற்சி செய்தது. நீங்கள் இந்த நாட்டிலே புகுவதற்கு எந்த முறையைக் கையாண்டார்கள்? நீங்கள் இங்கு வந்த காலம் தொடக்கம் இற்றைவரையும் முறைதவறி நடந்தீர்கள். இப்பொழுது நான் குற்றவாளியாக இங்கு நிற்கின்றேன். குற்றவாளியாக இருக்க வேண்டியவர்கள் நீங்கள். காலம் மாறிப் போய்விட்டது. அவ்வளவுதான். ஆனபடியால் அடிபணிய மறுக்கின்றேம். அநீதியை எதிர்க்கின்றேம். அன்னியரை விரட்ட முயற்சிக்கின்றேம்.

ஒவிலி : மன்னிப்புக் கேட்டால் கருணை காட்டுவோம்.

பர : மன்றுடி மரியாதை கெட்டு வாழ விரும்போம்.

ஒவிலி : மரண தண்டனை விதிக்கப்படும்.

பர : மரணதண்டனை கிடைத்தாலும் மதிகெட்டு நடங்க மாட்டோம். நீங்கள் தண்டனையை வழங்கலாம்.

ஒவிலி : உன் மணிமுடி எங்கே? சொல்.

பர : என்னைப் பொறுத்தவரையில் நான் பொன்னுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கவில்லை. மண்ணிலேதான் பொன்னும் தோன்றும்; மண்ணிலேதான் மனிதனும் தோன்றுகின்றன.

ஒவிலி : முடியட்டும் உன் மலட்டு வேதாங்தம். சரி, வழக்கு முடியட்டுவிட்டது. இவனுக்கு மரணதண்டனை விதிக்கப்பட்டுள்ளது.

பர : கல்லது, ஒரு வேண்டுகோள்.

ஒவிலி : இப்பொழுதாவது மன்னிப்புக் கேட்டால் மரண தண்டனையை நீக்கிவிடுவோம்.

பர : நீங்கள் பிழையாக விளங்கிவிட்டார்கள். மன்னர் பெருமான் சங்கிலியை நாடு கடத்திச் சௌன்று நீதியின் பெயரால் கொலைசெய்திர்கள். ஆனால், இங்கேயே வைத்து என்கலையைக் கொய்யுங்கள். என் தலைகூட யாழ்ப்பாணத்து மன்னிலேதான் உருளவேண்டும். எனக்குக் கிடைக்காத பாக்கியம் என் தலைக்காவது கிடைக்கட்டும்.

எதி : எனக்கும் ஒரு வேண்டுகோள். மன்னர் பெருமானின் வெற்றுடலைப் புதைப்பீர்கள். அவருடைய கால்மாட்டிலேதான் என்னையும் புதையுங்கள்.

[அப்பொழுது முருப்பால் பலமாகக் கேட்கின்றது.]

மைக : ஐயோ! இது தமிழரின் போர்ப் பறையோ? எடுங்கள் ஆயுதத்தை.

[பரப்படிடன் எல்லோரும் துப்பாக்கியை எடுக்கின்றனர்.]

வைரவனின் குரல் : (மகநாயில்) ஆதலால்; தொல்குடி மக்களே! கேளுங்கள்! கெட்ட பறங்கிச்சாதி மோசஞ் செய்து எங்கள் மன்னர் பெருமாணைப் பிடித்துவிட்டது. ஆதலால் விரைங்கெதாழுங்கள், வீரரே! போர்க்களம் உம்மை மகிழ்ந்து வரவழைக்கின்றது.

மைக : இது இந்தச் சுதேசி நாய். சுடுங்கள்.

[போர்த்துக்கேய வீரன் பின்பு சுட வள்ளுவன் வைரவன் வாது முரசுடன் சிழுகிள்ளுன்.]

ஒவிய : எங்கே, வள்ளுவரே! முரசறையும்.

வைர : (மார்பிலே ஏற்பட்ட காயத்தைப் பொத்திக்கொண்டு) முரசறையத்தான் போகின்றேன். அதனை உங்கள் நுப்பாக்கி வேட்டுச் சற்றுக் குழப்பிவிட்டது. (ஒரு கையாலே முரசை அறைந்து கொண்டு) உடலில் ஒருதுளி இரத்தம் இருக்கும்வரையும் போராடுங்கள். விரோதியை விரட்டுங்கள். இறுதி முச்சுவள் வரையும் போரிடுங்கள் ... இறுதி ... மூ ... ச்சு ... உள்ள ... வரை ... வரை ... தாய் நாட்டை .....

(தீரை)

முற்றும்.

ருகன் அஷ்சகம், தெல்லிப்பழை